GRACE GOODWIN

Când dragostea înflorește din nou

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Serena se ridică încet de la biroul la care lucrase toată ziua și, încruntându-se, se îndreptă spre fereastra de unde putea să vadă apele Tamisei curgând liniștite la vale. Recurgea la contemplarea Tamisei ori de câte ori simțea că se află în pragul unei descărcări nervoase. Avusese încă o dată ocazia să constate că sora ei, Danielle, nu-i făcuse decât probleme de când se născuse.

Serena era o fată cu un ten ca o petală de orhidee, cu ochi albaștri, expresivi, și gura frumos conturată, cu pomeții proeminenți, gâtul lung. Frumusețea ei nu fusese afectată nici de trecerea timpului nici de problemele cu care se confruntase de când se căsătorise. De data asta, în privirea ei se putea citi multă îngrijorare iar fata își mușca buzele,

cu ochii ațintiți spre malurile Tamisei. Văzuse această priveliște de mii de ori, dar nu se putea sătura privind-o. Constituise un fel de consolare pentru ea, încă de acum zece ani când venise aici să lucreze pentru Walter Tunnicliffe, ultimul descendent al unei familii de negustori și importatori de vinuri. Situat pe malul Tamisei, între două poduri, vechiul depozit de vinuri nu se schimbase mult în ultima sută de ani. Se schimbaseră, poate, doar cărucioarele pe care se transportau cutiile cu sticle de vin. Pereții depozitului erau foarte înalți, din pardoseală lipseau cărămizi, rafturile erau știrbite pe alocuri; da, totul arăta cam la fel ca în ziua în care tânăra Serena Weston începuse să muncească, pe când avea doar șaisprezece ani. Și o făcuse cu multă seriozitate, ajungând să fie asistenta lui Walter. La acest gând, figura ei se mai îmblânzi. Bunătatea, corectitudinea, atenția, pe care i le arătase șefului ei, îi fuseseră întoarse înzecit. Necăsătorit și fără copii, Walter Tunnicliffe o iubea pe fata aceea cu înfățișare fragilă, ca pe fiica lui. Deși își făceau multe confidențe, el nu-i spusese niciodată de ce nu se căsătorise și Serena suspectând o problemă dureroasă, nu-l întrebase. Îi era de ajuns că putea

apela la el pentru orice. Și slavă Domnului, avusese destule probleme, la care îi fugeau mereu gândurile.

Cu un oftat, ea se întoarse de la fereastră și puse ibricul pe foc, să-și facă o cafea. Tocmai atunci intră și Walter, iar ușa scârțâi ca de obicei.

– Serena, te caută cineva. Și, din zâmbetul cald care-i lumină fața rotundă, ea intui despre cine era vorba. Walter îl agrea pe acel tânăr, puțin cam plin, cu o claie de păr greu de controlat, care se afla chiar în spatele lui.

– Matthew, te-ai întors! Figura fetei se lumină de bucurie. Se apropie de el și-l sărută pe obraz. Scoate-ți haina, tocmai am făcut cafeaua. Serena începu să se agite, iar Walter îi privea pe amândoi cu ochii luminați de o bucurie lăuntrică.

– Vă las să vorbiți, dar voi reveni să discutăm despre comanda aceea de Chianti, Serena.

Fără a-și lua privirea de la Matthew, ea încuviință:

– Bine, Walter, te aștept.

Trecuseră trei săptămâni de când Matthew plecase cu afaceri la Edinburgh și ea-i dusese dorul. Când rămaseră singuri, el întinse brațele, o trase spre el și o sărută.

– Ce greu a trecut timpul, Serena... Matthew o privi cu dragoste. O dorise atât de mult deși realiza

că nu erau mai apropiați acum decât la începutul relației lor. Serena îi întinse o ceașcă de cafea, își luă și ea una, apoi, așezându-se pe sofa, îi făcu loc și lui alături.

– Cum a fost?

Matthew, avocat de profesie, fusese ocupat cu afacerile unuia dintre clienții săi.

– N-a fost prea rău. Dar ți-am dus dorul și abia așteptam să mă întorc, Serena. Tu ce faci? Ce face Nicky?

Serena nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, ochii îi erau umbriți de îngrijorare.

– Eu sunt bine, la fel și Nicky, care crește văzând cu ochii.

– Mă bucur să aud asta, spuse el, iar Serena știu că în adâncul sufletului lui nu-i făcea prea mare plăcere că ea avea un fiu de șapte ani. Căci Matthew va avea în curând patruzeci de ani, și poate se simțea prea bătrân pentru a crește copilul altuia. Oricum, mama lui îi repeta mereu asta.

– Văd că ești puțin îngrijorată, sau mi se pare? Vrei să discutăm despre asta?

Fata dădu din cap, iar frumosul ei păr blond se risipi în cascadă, acoperindu-i umerii.

– Vino diseară pe la mine, Matthew, mă bucur că te-ai întors. Serena se ridică și-l sărută pe obraz.

Matthew o privi lung, cu ochii lui căprui care încălzeau o figură destul de comună. Serena îl îndrăgea dar nu era sigură că l-ar fi luat de bărbat, în cazul în care ar fi fost liberă. Nu uita nici un moment că asta era dorința lui, dar....

Îl însoți până la ușă.

– Ne vedem mai târziu, Matthew.

Își luă în fugă caietul de însemnări și porni pe scările cam uzate care duceau la primul nivel al clădirii. Se grăbi spre biroul lui Walter ale cărui ferestre mici, zăbrelite, dădeau spre stradă, iar ușa de la intrare avea un grilaj solid pentru siguranță. Acolo îl găsi pe Walter căruia lumina neonului îi punea în evidență cele câteva fire de păr care-i mai rămăseseră ici și colo pe chelie. Biroul lui, ca și încăperea dedicată degustărilor, avea pereții îmbrăcați în panel, a cărui uzură vădea trecerea a aproape o sută de ani. Pe pereți se aflau rafturi cu mostre din toate tipurile de vinuri, lichioruri, șampanii, precum și cupe pentru degustare.

– Voiai să-mi spui ceva anume, Walter?

Bărbatul își îndreptă umerii cu o grimasă și-și trecu o mână prin păr.

– Factura asta este greșită, draga mea. Scrie că este pentru Chianti Classico...

– Dar asta am comandat de la ei, îi răspunse fata, recunoscând ștampila de pe factură.

– Poate, dar au trimis altceva. Sticlele nu au semnul acela negru cu care ne-am obișnuit, insistă el.

– Deci nu e Classico?

– Este preparat după aceeași rețetă, dar nu e Classico. Nu-ți face probleme, draga mea, adăugă el precipitat, o să-l păstrăm totuși. Nu voiam decât să le trimiți un fax prin care să-i atenționăm, da?

– N-au prea făcut greșeli până acum, se miră Serena. Oare fusese greșeala ei? Numai Dumnezeu știe câte probleme avusese în ultimul timp. Dacă și Walter gândea la fel? Dar vocea lui caldă și zâmbetul binevoitor o făcură să renunțe la asprimea cu care își judeca propria-i activitate.

Se întoarse la biroul ei dar îi era destul de greu să-și reia munca și aproape fu recunoscătoare telefonului care sună ascuțit. Asta până când cineva îi spuse:

– Mulțumesc mult, doamnă Ercoli...

Doamna Ercoli! Câteodată ura fiecare literă a acestui nume. Ar fi vrut să nu-l fi auzit niciodată și

mai ales să nu-l fi purtat și acum. Își prinse bărbia în palme și își aminti... Totul începuse chiar la acest birou...

– Pot să-l văd pe domnul Tunnicliffe, domnișoară?

Era o zi de vară foarte călduroasă, o zi în care cel mai plăcut era să poți visa pe malul râului alături de un tânăr cu chip plăcut, ca acela care o urmărea acum cu ochi plini de admirație. Peste trei săptămâni, Serena împlinea optsprezece ani.

– Domnul...? A, da, desigur, domnul Tunnicliffe, zise ea adunându-și gândurile și privindu-l pe cel care rostise vorbele, cu ochi plini de speranță. Oricine putea să vadă că era un străin, spaniol sau poate italian. Avea părul negru, ochii la fel, cu gene incredibil de lungi. Ce păcat că un bărbat avea asemenea gene! se gândi ea.

– Casa Ercoli, citi ea pe cartea de vizită pe care i-o întinse bărbatul. Da, vă cunosc, doar cumpărăm de la dumneavoastră.

– Da, *signorina*, știu.

– Vă spun imediat dacă domnul Tunnicliffe vă poate primi. Serena se pierdu sub privirile bărbatului.

Reveni imediat.

– Îmi pare rău, domnule Ercoli, șeful meu este ocupat cu un alt furnizor acum, va mai dura vreo zece minute... Fata îl privi cu ochii ei albaștri de parcă l-ar fi implorat să petreacă cele zece minute cu ea.

– *Scuzate*, atunci să aștept, da? *Io sono Italiano, lei parla Italiano?*

– Da, puțin... fata trase aer în piept și începu din nou: da, înțeleg italiana, domnule Ercoli, dar nu știu să vorbesc. Apoi, îi zâmbi și continuă: dar engleza dumneavoastră este aproape perfectă.

El luă un scaun, se așeză picior peste picior și începu să discute cu ea, luându-i mințile cu farmecul lui de care era pe deplin conștient. O făcea să se simtă frumoasă și dorită.

De aceea, se păru că șeful ei termină prea repede discuția cu celălalt furnizor. Italianul o părăsi. Plecă și-i lăsă inima bătând foarte tare, sub impulsuri pe care nu le simțise până atunci. Rămase cu ochii larg deschiși, luminoși ca două stele, până când el ieși din biroul de protocol.

– *Scuzate*, vin mâine din nou, *signorina*! Mai putem sta de vorbă și atunci?

– Da, sigur.

– Atunci, la revedere.

Timpul se scurse foarte încet până a doua zi. Se salutară ca vechi prieteni, el făcu haz de frazele pe care Serena le formulă în italiană, sau îi explică eventualele greșeli.

– *Soldino di cielo*, zise el la un moment dat. Un ban pentru a ghici ce gândești, *signorina*...

– Mă cheamă Serena Weston.

El îi repetă numele de câteva ori:

– Serena, micuța Serenita. Pronunțat de el numele ei suna atât de plăcut.

Era ceva mândrie în vorbele lui, când îi spuse că este reprezentantul casei Ercoli și fata realiză imediat că între lumile din care proveneau ei era o mare diferență. Astfel începu o poveste pasionată de dragoste între cei doi.

– Vrei să vii la petrecerea de ziua mea, Gino? Părinții mei vor fi bucuroși să te cunoască, la fel și sora mea, Danielle. Le-am vorbit atât de mult despre tine!

Și Gino nu se lăsă rugat, iar după prima întâlnire începuseră să se vadă în fiecare seară. Petreceau împreună fiecare moment liber, iar Serena se gândea la el tot timpul, dorindu-și să fie în brațele lui, să-i audă șoaptele. Pentru Gino, atât de experimen-

tat în arta seducerii, englezoaica cea blondă era o provocare. De aceea, își puse în aplicare toate farmecele pentru a o cuceri. De ziua ei îi trimise flori, exagerat de multe, atât de multe încât mirosul lor învinse aroma de vin din biroul ei.

– Văd că este nebun după tine, draga mea, zise Walter, care urmărea privirile pline de emoție ale fetei, atât de dragă lui. Lui Walter îi era teamă pentru ea. O cunoștea foarte bine și știa că fata nu avea experiența pe care o au de obicei fetele de vârsta ei. Era poate prea inocentă, iar Walter și-ar fi dorit ca ea să-și păstreze cât mai mult timp această inocență.

Gino veni s-o ia devreme de la apartamentul în care locuia ea, aflat deasupra depozitului de vinuri. În timp ce Serena se privea pentru ultima oară în oglindă, el examină pe rând micile daruri pe care fata le primise de la colegii ei.

– Ce zici, cum arăt?

Gino se întoarse brusc și rămase fără suflare. Fata era atât de frumoasă! Purta o rochie albastru deschis care-i făcea părul mai blond, iar tenul ca porțelanul cel mai fin. Pentru ea era o rochie deosebită căci era pentru prima oară când purta o rochie cu un decolteu mai adânc.

– Serena *mia*, arăți superb! îi spuse el cu o voce încărcată de dorință. Te doresc, *piccina mia*.

Fata simți oarecare teamă câteva secunde. Erau singuri acolo și ea deveni dintr-o dată nesigură. Se temea cel mai mult de dorința ei care o putea face să-i cedeze lui Gino. De fapt, ea împlinea opt-sprezece ani, era o adevărată femeie! Și dorința o făcea să tânjească după atingerile lui.

– Nu-mi strica machiajul, Gino. Mi-a fost destul de greu să-l fac, îi spuse ea cu un râs nervos, dar care avu efectul scontat. Gino îi dădu drumul instantaneu. Ducând mâna la buzunar el scoase o cutie mică de catifea.

– Cu toată dragostea, primește această brățară, draga mea.

– Oh, Gino, e fantastică!

Era o brățară delicată, filigranată, cu trei pietre albastre.

– Se potrivește cu ochii tăi, *mia bellissima*. Bărbatul îi puse brățara la mână și ea îi simți degetele tremurând, iar aerul din încăpere se încărcă brusc de intensitatea sentimentelor lor. Desigur, părinții ei îl plăcuseră pe Gino. Nimeni nu-i rezista lui Gino Ercoli, dacă el avea intenția să

farmece pe cineva. Sora ei, Danielle, care abia împlinise șaisprezece ani, flirtase cu el în mod deschis, privindu-l cum privește pisica un vas cu frișcă.

– Este un bărbat încântător, draga mea, dar pentru numele lui Dumnezeu, fii foarte atentă. Nu te lăsa vrăjită de ochii lui care nu spun decât un lucru!

Mai târziu, în bucătărie, mama încercase să reia discuția, privind-o cu ochii ei albaștri în care se vedea însă o umbră de îngrijorare.

Oare era prea târziu? Serena se întreba dacă ar putea rezista sărutărilor lui. Mai ales în seara aceea, îi fu foarte greu să-l țină la distanță căci buzele, mângâierile lui, îi puneau trupul pe foc.

– Vreau să fac dragoste cu tine, *cara*... te doresc atât de mult...

– Nu pot, Gino. O, dragul meu, și eu te doresc mult, dar nu pot, nu încă...

– Atunci, mărită-te cu mine! Înainte ca el să se poată controla, vorbele îi zburaseră deja: fii iubita mea soție! o imploră el.

Pentru o clipă ea rămase descumpănită, apoi, cu ochii strălucind și inima bătând să-i spargă pieptul, ea acceptă:

– Soția ta? Da, Gino, accept, sigur că accept!

– Deci, micuța mea, pot rămâne aici în noaptea asta?

Fata trase aer în piept, implorând înțelegerea lui.

– Te rog, Gino, fii înțelegător. Am fost educată mai rigid, nu pot să mă culc cu tine înainte de căsătorie! Te rog, spune-mi că mă înțelegi, îl imploră ea. Iar Gino, care cunoștea bine această tradiție a miresei virgine din țara lui, o înțelese, nu fără oarecare regret.

– Trebuie să ne căsătorim foarte repede, poate chiar săptămâna viitoare, ce zici?

– Săptămâna viitoare? Gino, nu vom putea s-o facem atât de repede.

– *Perche, cara?*

– Nici nu i-am cunoscut pe părinții tăi. Iar mama va dori să-mi facă o nuntă mare...

El ridică din umeri și înlătură cu un gest toate piedicile menționate de fată.

– Eu-noi, nu putem aștepta să organizăm o nuntă mare, cara. Cât despre familia mea... ei vor să mă căsătoresc doar cu o italiancă, așa că le voi spune după nuntă.

Se căsătoriră la Ofițerul Stării Civile, având doar doi martori. Serena purta rochia ei albastră,

la care asortase o pălărioară cu un văl scurt care-i acoperea fața, și arăta atât de tânără, de inocentă...

Petrecură o săptămână de miere la Cotswolds, iar dacă felul de a face dragoste al soțului ei o lăsă nesatisfăcută, Serena își spuse că acest lucru se va rezolva cu timpul, îl vor rezolva împreună. Sosi și clipa în care luară micul dejun singuri în apartamentul nupțial închiriat de Gino, în care mirosul florilor era foarte pregnant, soarele pătrundea din plin prin ferestrele cu vitralii, iar camerista îi întâmpină cu un zâmbet, de cum îi văzu:

– Bună dimineața, domnule și doamnă Ercoli.

– Dar unde vom locui după luna de miere, Gino? se trezi Serena întrebându-l.

– Deja vrei să-ți iei rolul în serios, draga mea? Este prima noastră zi împreună!

– Dar n-am discutat nimic serios până acum despre felul în care vom trăi!

– Deocamdată tu vei continua să locuiești în apartamentul tău, iar eu voi călători pentru a vinde vinurile familiei. Între călătorii voi fi mereu cu tine, iubita mea.

– Va trebui să discut cu domnul Tunnicliffe, este casa lui, știi doar. Și vom avea nevoie de un pat nou, al meu este prea mic.

– Văd că ai stabilit deja o ordine a lucrurilor, iar patul este pe locul întâi, o necăji Gino.

– Sigur că veți putea locui în continuare aici, draga mea, dacă asta este dorința voastră. Dar va trebui să facem niște schimbări, nu?

– Walter, ești un scump! Serena îl îmbrățișă cu dragoste. Dar cum am putea rezolva cu soiurile acelea noi? îl întrebă Serena, conștientă că nu trebuia să-și neglijeze serviciul din cauza recentei căsătorii. Nu-i mai spuse că mariajul ei se dovedise a nu fi ceea ce dorise ea, dar asta era cu totul altceva. Cum putea să-i explice lui Walter, sau mamei ei că de fiecare dată după ce făcea dragoste cu soțul ei era la fel de dezamăgită, dorindu-și ca actul să se reia cât mai repede? Cum putea ea să explice cuiva că după ce Gino se întorcea cu spatele și adormea, ea rămânea cu tot trupul tânjind după ceva, nici ea nu știa prea bine despre ce era vorba? Nici nu apucase să se gândească la singurătatea care o va cuprinde

când el va fi plecat. Prietenele ei erau libere și puteau face ceea ce doreau, puteau ieși la dans cu oricine, se puteau întâlni cu alți bărbați, dar ea va trebui să aștepte toată noaptea telefoanele lui Gino. La început, el veni acasă la câteva zile și viața Serenei se desfășură foarte plăcut. Ea știa să gătească și curând se perfecționă chiar și în feluri de mâncare italienească, iar dacă nu ieșeau să cineze la restaurant, mergeau la spectacole, sau dansau. Banii nu păreau o problemă pentru el și Serena înțelese că Gino provenea dintr-o familie foarte bogată, al cărei reprezentant era. Gino își avea biroul la Londra. De acolo o suna de multe ori pentru a-i spune că venea acasă. Alteori ea auzea zgomote, probabil că erau clienții lui care discutau aprins, și el îi spunea:

– Iubito, aici este ceață, nu zboară nici un avion, nu știu dacă o să pot veni.

Dezamăgită, ea totuși îi trimitea dragostea ei.

Walter se ținuse de cuvânt și aranjase apartamentul lor transformându-l într-o locuință foarte confortabilă, pentru care Gino îi plătea o chirie foarte modestă. Le antifonase dormitoarele și le mai făcuse o baie. La celălalt capăt al primului etaj le crease o cameră de zi care dădea spre râu. Nu se zgârcise la

bani. Și își pusese în aplicare, după ce se consultase cu arhitecții, și planul de a construi un balcon care să dea spre râu, să fie închis la nevoie, atunci când era prea mult soare, sau ploua cu găleata.

În timpul serilor pe care le petrecea de una singură, Serena își făcu planuri în privința mobilierului, iar Gino îi dădu banii necesari. Gino nu prea stătea pe acasă, iar ea începu să-și facă probleme, oare se și plictisise de ea?

Oare bănuia că ea nu era satisfăcută de felul în care făceau dragoste? Unde erau acele experiențe unice despre care vorbeau prietenele ei? Nu avea de unde să afle mai multe informații, cu cine să se sfătuiască. Era conștientă că dusese o viață cam retrasă, apoi venise direct de pe băncile școlii să lucreze pentru Walter. Când era informată de la biroul lui Gino că acesta va veni acasă, ea nu mai făcea nimic altceva decât să decidă ce să îmbrace, ce să gătească.

– O, Gino, mi-ai lipsit atât de mult, îi spunea ea și se arunca în brațele lui, fiind dornică de dragostea, de atenția lui.

– Și eu ți-am simțit lipsa, *cara mia*. Lasă-mă să te privesc. Ești tot mai frumoasă, pe zi ce trece.

Mai apoi, după ce făceau dragoste, ea încerca să-l întrebe:

– Le-ai spus părinților tăi despre noi? Ce-au zis?

Îl simțea cum se încordează, apoi cum ridică din umeri.

– I-am văzut săptămâna trecută și le-am spus ceva în treacăt... Din tonul lui, ea înțelegea că Gino n-avea chef de discuții.

– Nici nu mi-ai spus că ai fost în Italia. Deodată, Serena realiză cât de puțin știa de fapt despre soțul ei și viața lui.

– A fost o vizită scurtă, între două avioane. Dar nu, ei n-au vrut s-o cunoască pe englezoaica asta frumoasă care mi-a devenit soție, așa că va trebui să așteptăm până când se vor obișnui cu ideea.

Serena nu putea să-l creadă. Dar nici părinții ei nu reacționaseră mai bine...

Le telefonase săptămânal, iar când voise să le spună despre căsătoria ei, auzise un zgomot ca și cum mama ar fi scăpat receptorul din mână.

– Mamă, mai ești la telefon? Te rog, nu fii supărată. Am vrut o nuntă liniștită, fără invitați, am fost doar noi și martorii.

– O, Serena, cum ai putut? Ești atât de tânără. Chiar a trebuit s-o faci?

– Nu, mamă dar ne iubeam atât de mult încât n-am mai putut aștepta!

– Nu pot să cred că ai făcut asta, Serena, spuse mama ei printre lacrimi. Pe moment și ea regretă că se grăbise. Deocamdată, nu cred că te voi putea ierta, Serena.

– O, mamă, te rog, nu spune asta.

– La revedere, nu cred că pot gândi cum trebuie acum, sunt prea afectată de vestea pe care mi-ai dat-o, spuse mama ei și convorbirea se întrerupse, lăsând-o cu mâinile încleștate pe receptor, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Iar familia lui Gino, o respingea și ea..

– Trebuie să mă duc la birou, Gino, spuse ea.

– Lucrezi și astăzi, prima mea zi acasă după atâta vreme?

– Numai dimineață, dragul meu. Ne vedem la prânz, oricum.

Când fu gata de plecare se mai întoarse o dată și văzând că Gino adormise își spuse că poate era foarte obosit căci muncea mult, și-i sărută genele acelea bogate și întoarse pentru care îl invidia orice femeie. Mai târziu, în aceeași zi, ea primi un transport de vinuri din Toscana, ocazie cu care privirea îi

căzu pe un ziar italienesc lăsat lângă automatul de cafea de către șoferul care adusese vinul. De curând, ea începuse un curs de italiană, dar când văzu ziarul constată că își făcuse iluzii crezând că va putea citi atât de repede un ziar. Parcurse cu privirea fotografiile din ziar și nu mică îi fu surprinderea când văzu la un moment dat chipul lui Gino pe una dintre paginile ziarului. El se afla cu alți cultivatori de viță de vie, la o recepție. Dar cine era frumoasa cu părul lung și negru de la brațul lui? Era la fel de tânără ca și ea, părea bogată și fericită. Arătau ca o pereche de îndrăgostiți. Serena se repezi spre apartamentul lor unde Gino lua micul dejun.

– Cine este fata asta, Gino? Îi aruncă ziarul în față. Dar privindu-l ea realiză imediat că făcuse o greșeală, nu așa trebuia să procedeze!

– Stai puțin să văd! A, este sora unuia dintre cultivatorii din regiune, de ce te-ai supărat?

Atunci el văzu că fata tremura, că avea lacrimi în ochi și o trase spre el, în așa fel încât ea să nu-i vadă ochii.

– *Carissima mia*, nu era o persoană importantă, am dansat o dată cu ea, dorindu-mi să fi fost tu în brațele mele. Prostuțo, știi că te iubesc!

Și astfel, cu minciuni și câteva sărutări, el îi liniști temerile. Dar curând Serena realiză că era însărcinată. Ce va spune Gino? Erau căsătoriți de foarte puțin timp. Poate că acum și mama ei o va ierta, o va înțelege...

Gino fu foarte fericit.

– O să avem un băiat acum, de fapt, mi-aș dori mai mulți, apoi și o fată.

Serena se mustră pentru felul în care gândise despre el.

Când Walter o găsi într-o zi cu capul pe birou, realiză imediat care era cauza. O privi plin de îngrijorare, era atât de tânără, un copil.

– Va trebui să ai mai multă grijă de tine, draga mea. Și, în felul lui liniștit, o găsi pe Lettie Davis să-i fie de ajutor Serenei.

– Serena, ți-o prezint pe doamna Davis, care are nevoie de o slujbă temporară. Nu vreau să fii singură. Doamna Davis va ocupa dormitorul cel mare până ce se va naște copilul.

– Va trebui să-l întreb pe Gino mai întâi.

– L-am întrebat eu și a fost de acord.

– M-aș fi descurcat și singură, dar... Walter, ești atât de bun cu mine! Serena îi zâmbi, la fel făcu și Lettie Davis, văduva singuratică. După câteva zile păreau că se cunosc dintotdeauna.

Pe măsură ce ea se rotunjea, Gino stătea tot mai puțin pe acasă și ea știa că el iese cu alte femei, căci el nici măcar nu se mai ascundea. El considera că o femeie, pentru a fi fericită, trebuia să stea acasă, să facă copii, mai ales băieți, în timp ce bărbatul putea să iasă cu prietene de-o seară, după bunul lui plac. Pe măsură ce creștea dragostea ei pentru copil, cea pentru tatăl lui murea. Când i se născu fiul, la câteva zile după cea de a douăzecea ei aniversare, Serena își transferă dragostea asupra lui. Semăna atât de mult cu Gino, își spusese Serena cu o strângere de inimă: avea ochii lui mari, negri, genele lungi, părul lui negru. Gino era foarte mândru de fiul lui, dar de Serena se plictisise deja. De aceea, el începu să doarmă singur. De fapt, Gino nici nu mai simula dragoste sau interes față de ea; de la mica și frigida virgină, ea devenise mamă, iar el își găsise repede alte femei.

– Nu mă mai culc cu tine, Gino, nu vreau să iau cine știe ce boală! se plânsese Serena.

– Asta nu contează, dar oricum nu voi divorța de tine, nu accept ideea de divorț! Și în seara aceea se despărțiseră ca doi străini.

Ea continuă să lucreze pentru Walter și-și crescu fiul cu ajutorul iubitoarei Lettie. Gino putea face tot

ce dorea, îl vedea pe Nicky când avea timp liber. Serena îl crescu pe băiat făcându-l conștient de faptul că era pe jumătate italian. La douăzeci de ani Serena se maturizase prea mult, ba chiar ajunsese să disprețuiască faptul că numai cu doi ani în urmă fusese atât de copilăroasă. Și, spre ușurarea ei, Gino nu-și mai solicită drepturile matrimoniale. El îi dădea toți banii de care ea avea nevoie, folosea apartamentul doar ocazional, când era în trecere, și-și adora fiul. Nu mai făcea un secret din iubirile lui.

Pentru Serena viața era goală și pustie, dar când Nicky crescu, devenind un copilaș isteț și frumos, ea se declarase mulțumită. Cunoștințele ei despre lumea cultivatorilor de viță de vie sporiseră, la fel și cele de limbă italiană și ea deveni mâna dreaptă a lui Walter. De fapt, el îmbătrânind lăsa tot mai mult treburile pe mâna ei.

Și Serenei îi plăcea asta. Începuse să se obișnuiască cu aroma permanentă de vin, camioanele uriașe, sunetul sticlelor, imaginea Tamisei și a bărcilor care treceau pe ea. Lettie era prietena și mentorul ei, nu încerca niciodată să uzurpe locul ei de mamă a lui Nicky, deși îl iubea atât de mult...

Glasul unuia dintre angajați o trezi la realitate.

– Îmi pare rău, Tom... eram foarte departe de aici.

Tânărul zâmbi cu indulgență.

– Am văzut că vă gândeați la altceva, doamnă Ercoli. Vă deranjez în legătură cu comanda de la hotel, trebuie să li se livreze toată cantitatea?

Și Serena se apucă din nou de lucru, lăsând gândurile negre deoparte. Dar mai târziu, când urcă spre apartamentul în care locuia, își aminti de vizita lui Matthew... trebuia să-i spună lui Lettie...

Dragul de Matthew, el aștepta un răspuns din partea ei, dar ea nu era pregătită să i-l dea. Se cunoscuseră cu douăsprezece luni în urmă, își aminti ea cu un zâmbet. Fusese o zi la fel de însorită și ușa se deschisese dintr-o dată cu sunetul clopoțelului acela de modă veche pe care Walter insista să-l păstreze la ușă, și atunci apăruse Matthew privind interesat în jurul lui.

– Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebase ea.

– Aș vrea să discut cu cineva despre băuturi, spusese el pe un ton amical și Serena înțelesese că era

puțin luat prin surprindere pentru faptul că trebuia să lucreze cu o fată. Era un bărbat cu un zâmbet plăcut, dar cam solid. În general îi plăcuse Matthew Jamieson.

– M-am trezit dintr-o dată în situația de a mă ocupa singur de barul meu și trebuie să mă confrunt cu facturi, conturi și altele, ceea ce nu prea știu să fac. Totul este foarte nou pentru mine dar unul dintre amici mi-a spus să discut cu Walter Tunnicliffe. El ridică din sprâncene uitându-se împrejur să-l vadă pe Walter, iar Serena îi zâmbi pentru a-i ușura situația.

– Și eu vă pot ajuta în aceeași măsură, dacă doriți.

– Da, da, sigur, de fapt, n-am vrut să... se scuză el.

Divorțat și locuind din nou în casa mamei lui, el fusese pentru început un interlocutor plăcut, o scosese la spectacole, la dineuri. Duminica îl invitase și pe Nicky la picnicuri iar Serena fusese foarte amuzată de stângăcia lui față de copilul ei. Copiii mici păreau niște animale ciudate pentru acest tânăr avocat care prefera să ignore adeseori că Gino mai exista în viața ei, și-și dorea să ignore și copilul. Despre fosta lui soție nu discuta niciodată cu ea.

Sărutările lui deveniseră la un moment dat mult prea pasionate și Serena știu că el o dorea în patul lui. Ea simți că era momentul ca relația lor să evolueze, să devină mai profundă. Dar oare ea era pregătită pentru el? Îl plăcea, dar nu simțea aceeași pasiune pe care o simțise pentru Gino.

Poate că ăsta era un lucru bun, se gândi ea. La cei patruzeci de ani pe care urma să-i împlinească peste câteva zile, Matthew era atât de diferit de ceea ce știa ea. Și apoi nu-și dorea un alt bărbat ca Gino, știa doar că începuse să simtă nevoia unui bărbat care s-o iubească, s-o mângâie, să doarmă cu ea, să aducă la viață trupul ei somnolent. Curând va împlini douăzeci și șase de ani și-și dorea un alt copil. Dar Matthew? El nu părea genul de bărbat căruia să-i placă copiii, dar cine știe, poate pe propriul său copil îl va iubi.

Capitolul 2

Îl găsi pe Nicky așezat pe covor, jucându-se cu un puzzle. Copilul își ridică ochii mari, frumoși spre ea.

– *Ciao,* mama*, come stai?* Serena și Nicky își vorbeau mereu în italiană, iar copilul, la cei șapte ani ai lui, se exprima mai fluent decât mama sa.

– *Ciao,* Nico*, piccolo mio.* Cum a fost azi la școală?

– Uf! Serena fu gata să izbucnească în râs căci băiatul își exprimase indignarea la fel ca tatăl lui, ridicând exasperat din umeri. De fapt, Nicky era o replică în miniatură a lui Gino. Nu era prea înalt pentru vârsta lui, dar pe măsură ce creștea semăna tot mai mult cu acesta. Mama și fiul se simțeau foarte bine împreună și cu toate că era atât de mic, puștiul avea o atitudine foarte protectoare față de

mama sa. Cu Lettie era mereu curtenitor, ascultător, dar cu mama era mereu atent, iubitor și tandru. Cât despre Serena, copilul era viața ei! Ducea o luptă permanentă cu ea însăși să nu-l răsfețe. Serena știa că în curând băiatul va avea nevoie permanent de un bărbat în viața lui. De parcă i-ar fi citit gândurile, micuțul îi spuse:

– Mami, a sunat tata, vine poimâine. Nu era nimic deosebit în glasul lui, nici bucurie, nici interes. Și altceva, avem pește la masă! Băiatul detesta peștele.

– Nu-ți face probleme, iubitule, Lettie o să-ți pregătească altceva dacă nu vrei pește.

Serena se duse spre bucătărie, unde Lettie pregătea masa.

– Bună, Serena, te simți mai bine acum ? Ochii femeii înalte și slabe o scrutară cu mult interes. Păreai cam îngândurată acum câteva ore, draga mea.

– Lettie, ochii tăi văd prea multe, îi spuse Serena ridicând din sprâncene. Am fost necăjită din cauza telefonului Daniellei, de dimineață.

– Ce voia? întrebă femeia, considerând că Serena trebuia să fie mai severă cu sora ei care era cam profitoare.

Serena oftă.

– Este însărcinată, Lettie, vrea să-i dau bani pentru avort.

– Și?

– I-am spus că eu nu sunt de acord cu avorturile, decât în cazuri excepționale, cum este violul. O să vină să mă vadă dimineața. O, Lettie, ce să fac cu ea?

– O să-i spun eu să-i ceară bani tatălui copilului! E problema lui, nu a ta, draga mea. Uite, bea asta ca să-ți revii. Lettie îi dădu Serenei un pahar cu lichior, apoi își turnă și ea unul. Lasă gândurile, este ora cinei...

– A, uitasem, peștele...

– Pentru Nicky am făcut chiftele de pește, dar dacă vrea altceva... Gata, așază-te la masă.

Serena privi spre masa ovală din sufragerie, pe care femeia o aranjase pentru trei persoane. Privi cu plăcere tacâmurile și fața de masă, totul fusese ales cu dragoste, la începutul căsătoriei ei cu Gino. După cină, băură cafeaua pe balconul care dădea spre Tamisa, unde se aflau câteva fotolii confortabile, cu măsuțe joase. Serena privi spre draperiile de catifea colorată care mascau intrarea în bibliotecă, unde se manifestase nevoia ei de culoare. Și, ca pentru a compensa lipsa unei

grădini, Serena plantase în jardiniere cele mai minunate flori și plante decorative. Pe pereți atârnase coșulețe de pai de forme minunate din care iedera se ridica mascând conductele care altfel, ar fi avut un aer dizgrațios. Serena îngrijea aceste flori cu toată dragostea, le uda zilnic și mulțumea Domnului că avea mână bună la flori. Pe pardoseala de gresie se aflau carpete din pai, iar mobila era din trestie, cu perne înflorate. Cele două femei petreceau mult timp în acest loc, nu se plictiseau niciodată de imaginea pe care le-o ofereau Londra și Tamisa. Aveau și un televizor în acest balcon, pe care-l puteau închide când vremea era rece, iar încălzirea centrală le făcea să se simtă confortabil. Lui Nicky îi plăcea să stea acolo când ploaia biciuia sticla balconului cu stropi grei, iar el se simțea atât de bine înăuntru. Astfel, Nicky nu ducea dorul unei grădini și-și putea invita prietenii ori de câte ori era posibil. Serena alcătuise acest sălaș de confort, căldură și lux, unde responsabilitățile puteau fi aruncate peste bord, măcar și pentru câteva ore. Probabil că viața ei ca femeie singură va fi înspăimântător de tristă, însă ea va fi acolo, se va putea întoarce la dormitorul ei roz, la bunurile ei îndrăgite, la gramofonul și cutia ei

chinezească. Se gândi că va deschide larg fereastra, va admira Tamisa și va asculta uguitul hulubilor albi rotați. Va chicoti cu Lettie, va sta de vorbă cu Walter.

Dar cât mai putea să trăiască o jumătate de viață? Ce naivă fusese să se mărite cu Gino fără să-l cunoască! Amintindu-și de ziua în care se căsătorise fără familie, fără prieteni, își spuse că nu avea pe cine să dea vina, doar ea era vinovată de greșeala făcută. Îi mulțumi lui Dumnezeu că părinții ei o iertaseră de mult și-l iubeau din tot sufletul pe micuțul lor nepot. Dar indiferent ce s-ar întâmpla, ea nu va mai trăi cu Gino știind că el avea alte femei.

– Vino, tinere, filmul s-a terminat, auzi vocea lui Lettie, care apăru cu un pahar de lapte pentru Nicky. O să ies puțin, Serena, te descurci singură?

– Sigur că da. De altfel va veni și Matthew, așa că nu trebuie să te grăbești.

Menajera ei avea un cerc de prietene, pe care le vizita având grijă să nu-i creeze probleme Serenei. Când apăru Matthew, Serena era singură, adâncită în gânduri.

– Bună, iubito, îi spuse el și se aplecă s-o sărute. Ești singură?

– Da, Nicky s-a culcat, iar Lettie a ieșit cu prietenele. Să-ți aduc ceva de băut?

– Da, te rog. Matthew se așează fericit în fotoliu. Așa-și dorea el, să fie numai cu femeia iubită. Acum, spune-mi, ce probleme aveai de dimineață?

– Sora mea, Danielle, este însărcinată, Matthew.

– Dumnezeule! El nu se așteptase la o asemenea veste și pe figura lui se așternu dezgustul o secundă. Era conservator în multe privințe și respingea unele lucruri, printre care și ideea de mamă necăsătorită. Dar așteptă ca Serena să continue.

– Vrea să avorteze și are nevoie de bani de la mine pentru asta.

– Deci asta era problema! Și ai de gând să-i dai? Bănuiesc că nu ai probleme financiare.

– Nu, nu asta este problema. Serena făcu o pauză apoi continuă: dar nu sunt de acord cu avorturile, Matthew.

– Ai o mentalitate învechită, draga mea. Este cea mai bună soluție în cazurile astea.

Serena se aștepta ca Matthew să fie de acord cu ea, căci el era foarte previzibil în tot ceea ce făcea sau spunea.

– Dar tipul ce spune? L-a anunțat?

– Nu știu. M-a sunat devreme, de dimineață și vestea m-a șocat. N-am vrut să discut la telefon dar ea își susținea punctul de vedere, așa că...

– Ești îngrijorată, nu?

– Nu pot pur și simplu să-i dau bani ca să ucidă un copil, nu este normal! Îi voi spune și știu c-o să se supere pe mine. N-am refuzat-o niciodată. Dar cum de n-a fost mai atentă?

– În locul tău i-aș da un cec și aș uita totul. Este viața ei, decizia ei, draga mea.Tratează problema ca pe un împrumut obișnuit. Sau recomandă-i să ceară banii de la tatăl copilului. Dar cred că n-o poți refuza, nu? Matthew îi luă mâna în palmele sale. Am venit să te văd, să discutăm despre noi, Serena. O simți încordându-se dar continuă, acum că-și luase inima în dinți. Ai putea divorța, Serena. A trecut mult timp de când...

– De când nu m-am mai culcat cu el? rezumă ea, dar apoi regretă. Bietul Matthew probabil ura toate astea.

– Exact, îl poți acționa în judecată. O să-ți recomand un avocat bun și apoi ne vom căsători, te rog, spune că ești de acord, Serena.

– Nu știu, nu sunt sigură că aș vrea să mă mai căsătoresc, spuse ea disperată.

– Nu te învinuiesc pentru ceea ce simți, dar eu aș avea multă grijă de tine, draga mea.

– Și cum va rămâne cu Nicky, cu mama ta, cu munca mea? întrebă ea încet. Dar în adâncul sufletului ea știa că dacă l-ar fi iubit cu adevărat, nimic din toate astea n-ar fi contat.

– Să le luăm încet, draga mea. Începe divorțul. Vei vedea lucrurile atfel când vei fi liberă.

Serena avea acum subiect de gândire. Oftă și-i strânse mâna încet.

– Mai dă-mi puțin timp, da?

– Când mai vine Gino?

– L-a sunat pe Nicky astăzi, a spus că va veni curând.

– Spune-i că începi procedura de divorț. Stabiliți când va putea vedea băiatul.

Oare Matthew spera că Gino i-l va lua pe Nicky? Nu, sigur că nu. Serena se mustră pentru gândul avut. Căsătoria cu Gino o făcuse să nu mai aibă încredere în nimeni, cu excepția dragului de Walter.

– Te rog, lasă-mi timp de gândire, Matthew.

– Dar te doresc, Serena, spuse el și trăgând-o mai aproape începu s-o sărute.

Serena simți ceva ciudat în trupul ei. Trecuse atâta timp de când nu mai făcuse dragoste, dar nu era sigură dacă Matthew era cel pe care-l voia să-i aducă înapoi viața și dragostea. Undeva, între dragostea rapidă dar plină de pasiune a lui Gino și stilul foarte liniștit al lui Matthew, trebuia să fie altceva sau altcineva? Serena știa că trebuie să atingă din nou acea dragoste profundă. Dar oare o va face cu Matthew? Se îndoia de asta, și la douăzeci și șase de ani nu era pregătită să facă un compromis. Abia plecă Matthew, și se întoarse Lettie.

– Ai avut o seară plăcută, draga mea? Nu prea ți se citește încântarea pe chip. După cum ți-am mai spus, ochii mei văd cam multe! Mă duc la culcare, încuie tu, vrei? Noapte bună.

Serena se suci de pe o parte pe alta toată noaptea. Cum putea să mai doarmă când avea atâtea pe cap? Voia să evite o discuție cu Danielle, care dacă ar fi fost refuzată putea cere suma de la părinții lor și tocmai acest lucru trebuia evitat.

Se temea și de Gino, de reacția lui când îi va spune că vrea să divorțeze, dar în privința asta ea era foarte hotărâtă. Chiar dacă nu se mărita cu Matthew, era prea tânără ca să stea legată într-o căsnicie fără dragoste. Chiar dacă nu se căsătorea cu Matthew, putea fi cu el. De ce să-l trimită acasă în fiecare noapte iar ea să doarmă singură? Dar ce va fi cu Nicky? Doamne, ce încurcătură! A doua zi arăta obosită și era încă nehotărâtă în privința Daniellei. Walter, grijuliu ca de obicei, observă cearcănele de sub ochii ei.

– Ai nevoie de-o vacanță, draga mea.

– Nu, doar de o noapte de somn. Cred că vremea este de vină.

– Asta-mi amintește, Serena, că trebuie să ne ocupăm de șampanie, căci începe sezonul nunților. Fă-mi, te rog, lista cu cele mai bune vinuri. Și începură lucrul, întrerupți numai de apariția Daniellei. Walter se ridică.

– Mă duc să beau o cafea, ne vedem mai târziu. Le lăsă singure pe cele două surori și plecă.

– Te-ai hotărât, Serena?

Ca de obicei, Danielle era îmbrăcată după ultima modă, cu haine făcute pentru a-i sublinia frumusețea. Părul îi era ceva mai blond decât al

Serenei, iar trăsăturile nu prea armonioase. Ea știa că nu arată atât de bine ca sora ei pe care o invidia pentru asta, și pentru aerul inocent pe care și-l mai păstra cu toate că avea un copil de șapte ani. Danielle se așeză picior peste picior.

– După cum ți-am mai spus, Danielle, nu agreez ideea avortului.

– Serena, toată lumea face asta!

– Tata ce spune?

– Păi...

– Știi că este catolic. Dar eu de ce ar trebui să-ți dau banii, Danielle? Știi că sunt împotriva avortului.

Sora Serenei se ridică în picioare, cu o figură lividă.

– Știi de ce, proasto? Pentru că este copilul lui Gino, de asta!

Serenei îi pieri sângele din față. Se simți dintr-o dată foarte rău.

– Al lui Gino, zici? Nu... nu te cred!

– Întreabă-l! Întreabă-l de câte ori s-a culcat cu mine! De fapt, n-o să nege, dar m-a părăsit deja pentru o roșcată. Dar tu știi cum sunt italienii în privința copiilor, așa că gândește-te bine, surioară!

– Dumnezeule! Serena își îngropă fața în palme, iar capul începu să-i vâjâie. Ce să facă? Trase aer în piept, încercând să-și potolească bătăile inimii.

Deodată Danielle, îi atinse umărul.

– Te rog, Serena, trebuie să mă ajuți! Îmi pare rău pentru ce-am făcut, dar tu și Gino n-ați fost soț și soție de mult timp! N-am vrut să te rănesc în vreun fel, iar acum ești singura la care pot să apelez.

Serena se întrebă atunci dacă nu cumva din cauza ei Gino se refugiase în brațele altor femei. Cu un oftat, ea întinse mâna după carnetul de cecuri.

– Foarte bine, dar te rog să nu mai aud nimic despre asta, zise ea și începu să scrie cecul cu mâna tremurând, cu inima ca de plumb.

Oftând ușurată, Danielle luă cecul și-l puse în poșetă.

– Mulțumesc, surioară. Nu știu când o să ți-i înapoiez!

– Nu te deranja s-o faci. Este răspunderea lui Gino și deci banii lui. Dar nu le spune părinților.

– Desigur, mulțumesc mult, Serena, zise Danielle și luând cecul îl puse în poșetă, apoi se

ridică și plecă. Serena rămase în urma ei cu ochi goi, dar decise că era timpul să meargă jos, unde se afla Walter cu care trebuia să lucreze la oferta de șampanii.

– Mamă, ți-am făcut un desen, îi spuse Nicky, îți place? Serena îl strânse la piept și uită pe moment de problemele zilei. Atunci apăru și Lettie.

– I-am dat banii Daniellei, Lettie.

– Parcă spuneai cu totul altceva, ieri.

– Au mai fost și alte implicații, Lettie, am fost nevoită să-i dau.

– Sunt sigură că a mai fost și altceva, spuse Lettie încet. Ai făcut bine, trebuia să-ți ajuți sora. Acum, hai să vorbim despre altceva.

Se așezară la masă, urmărind noutățile la televizor.

– Privește, mamă, este mașina lui tata! strigă Nicky la un moment dat.

... un accident teribil s-a petrecut pe drumul național M25, dar nu se știe exact numărul morților. Și imaginea se schimbă trecând la subiectul următor.

– Era mașina tatei, am văzut numărul, insistă Nicky. Copilul nu realiza că și tatăl lui fusese implicat, desigur.

Serena, care pălise, o privi pe Lettie.

– Ar putea fi...

– Nu cred că a putut vedea numărul în aglomerația de mașini, draga mea, stai liniștită, murmură Lettie.

– Poate o să aflăm mai multe la știrile de la ora zece. Oare n-ar fi mai bine să sun?

– Nu, așteaptă, nu te poți lua după ce-a văzut un copil.

Serena îl îmbăie pe Nicky, cu ochii pe ceas. Îi citi o poveste înainte de culcare, încercând să-și ascundă îngrijorarea.

.... în accident au murit trei persoane și au fost mulți răniți. Nu se vor oferi alte informații, vor fi anunțate direct rudele celor decedați sau răniți.

– O, Dumnezeule, murmură Serena.

– Uite, bea asta, îi spuse Lettie întinzându-i un pahar cu coniac. Serena se forță să înghită câteva picături, cu fața palidă și mâinile tremurând. Sosiră să-i anunțe vestea abia la miezul nopții, doi polițiști, un tânăr și o tânără care desigur detestau

să aducă asemenea vești. Gino murise! Trupul lui nici nu mai putea fi identificat, ca să nu mai vorbim despre cel al roșcatei cu care era! Serena căzu într-un scaun, încercând să-și dea seama ce are de făcut. Lettie îi conduse pe polițiști la lift, ascultând instrucțiunile lor, știind că trebuia să fie puternică pentru a-și ajuta stăpâna. Ce tragedie, ce tinerețe irosită! Biata Serena, bietul Nicky...

– Încearcă să stai liniștită, draga mea, nu putem face nimic până dimineața.

Cu ochii larg deschiși, cu privirile ațintite în tavan, Serena rămase astfel toată noaptea. De fapt, prin fața ochilor, i se derulau imagini ale începutului iubirii ei cu Gino, amintindu-și cum murise pasiunea lui. Cum își irosise tinerețea, iar acum Gino își pierduse chiar și viața. Se gândi și la fata care murise cu el. Până la sfârșit Gino nu se dezmințise, fusese cu o altă fată frumoasă. Serena se întrebă ce-i va spune micului Nicky.

După două zile, Lettie o însoți la capela bisericii catolice din cartier. Era atâta liniște acolo, și pașii lor răsunară atât de tare când se apropiară de

coșciugul închis, aflat în fața statuii Madonei. Încercând să-și păstreze calmul, Serena așeză un buchet de trandafiri pe capacul coșciugului și după ce spuse o rugăciune își luă un ultim rămas-bun de la cel care fusese pentru scurt timp soțul ei, dar care-i dăruise un băiat minunat, câteva amintiri frumoase și în rest, numai amărăciune. Serena își lua astfel rămas-bun de la o parte din viața ei.

După amiază, când se duse să ia băiatul de la școală, îl privi cu dragoste și cu mândrie maternă pe puștiul acela cârlionțat, cu ochii mari, negri, care alergă spre ea.

– Mami! Îmi cumperi o înghețată înainte de masă? Poate să vină și prietenul meu, Tom?

– Nu astăzi, dragul meu, cu altă ocazie, spuse Serena cu buze tremurânde. Am... am ceva să-ți spun, trebuie să fim singuri ca să putem vorbi.

– A venit tata ? întrebă copilul, iar Serena înghiți în sec.

– Nu, Nicky, asta este cofetăria la care vrei să mergem? Se așezară într-un colț, iar Nicky începu să mănânce, privind-o printre genele lui dese. În acel moment semăna atât de mult cu Gino încât o podidiră lacrimile. Ce putea să-i spună unui copil de șapte ani despre moarte?

– Nicky, începu ea, ți-amintești că ai văzut mașina tatei la televizor?

Copilul clipi deodată, apoi o privi cu ochișori alarmați.

– Da, era chiar mașina lui, iar acum el nu va mai veni niciodată să ne vadă. O, Nicky, dragul meu...

– A murit tata?

– Da, dragul meu, a fost foarte grav rănit. Atât de grave au fost rănile încât a adormit și nu se va mai trezi niciodată. Înțelegi ce-ți spun, Nicky?

Băiețelul înclină din cap.

– Tatăl unui băiat a murit tot într-un accident și el a plâns mult la școală. Eu n-o să plâng, mama, ci o să am grijă de tine. Apoi, ca sub influența unui gând teribil, el o întrebă cu teamă în glas: tu n-o să mori, nu-i așa?

– Nu, dragul meu, o să fim mereu noi trei, tu, eu și Lettie. O să fie ca întotdeauna, numai că tata n-o să mai vină să ne vadă. Poți să plângi cât vrei, Nicky, ori de câte ori îți amintești de el. Vom plânge amândoi dar vom avea grijă unul de celălalt, nu? Dumnezeule, cum putea să-i alunge suferința? Era atât de mic...

– Să mergem acasă, mamă, spuse Nicky și o luă de mână căutând alinare, oferind alinare. Mergând

pe străzi, Serena trecea prin propriul ei purgatoriu, știind ce simțea fiul ei, fără a-l putea ajuta în vreun fel.

Lettie, care-i întâmpină, înțelese din ochii Serenei că Nicky aflase vestea cea tristă. De data asta el nu se mai repezi la televizor, ci se așeză pe covor cu jocul lui de puzzle.

– Vreau să-l termin înainte ca tata să vină... începu el, apoi își aminti cu durere că Gino nu va mai vedea noul joc pe care i-l cumpărase. Îl podidiră lacrimile și se năpusti afară din încăpere. Serena vru să-l urmeze, dar Lettie o opri:

– Lasă-l, draga mea. Dă-i timp să-și plângă tatăl. O să-i treacă, o să vezi.

– Dar, Lettie...

– Știu ce simți, dar trebuie să se împace cu sine.

Desigur, Lettie avea dreptate. Când îl duse la culcare, Serena îi citi o vreme, apoi observă cu surprindere că băiatul adormise. După vreo jumătate de oră auziră zgomotul făcut de lift, urmat de sunetul soneriei, și se priviră surprinse.

– Deschid eu, spuse Lettie grăbindu-se spre hol. Acolo se auziră voci, dintre care una mai puternică. Serena ridică ochii și observă privirea ciudată pe care i-o aruncă Lettie.

– Te caută cineva, Serena, eu o să fiu în camera mea dacă ai nevoie de mine. Serena-și ridică privirea și văzu un bărbat înalt care aștepta în hol. Pe moment, încăperea păru că se învârtește cu ea și că va leșina. Avusese impresia că era Gino! Își simți genunchii atât de slăbiți, încât nu se putu ridica din fotoliu.

– Sunt Roberto Ercoli, spuse bărbatul a cărui voce semăna cu a lui Gino.

– Da, ești fratele lui Gino, reuși ea să îngaime. Asemănarea este prea evidentă. Eu sunt Serena Ercoli, văduva lui. Serena îi întinse mâna dar bărbatul acela înalt fie că n-o văzu, fie că nu vru să dea mâna cu ea, iar ea-și lăsă mâna să cadă la loc.

– Te rog, Roberto, ia loc. Să-ți aduc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, spuse el cu o voce rece și tăioasă, noi n-am știut că Gino era căsătorit.

Din nou Serena simți că-și pierde cunoștința. Șocată, continua să-l privească, incapabilă de a scoate vreun cuvânt.

– Nu te cred, reuși ea să spună, am fost căsătoriți peste opt ani. Serena trase aer în piept încercând să-și revină și-l privi cu atenție pe bărbatul din fața ei. Nu-l va mai confunda niciodată cu Gino, era un bărbat cu trăsături mult mai dure,

părea făcut din alt aluat. Ochii lui aveau o privire foarte tăioasă, bărbia era a unui tip foarte hotărât. Dar ca și Gino și Nicky, avea aceleași gene bogate și frumoase, tenul măsliniu, nasul drept, dar gura fu cea care-i captă atenția Serenei. Era senzuală, frumos conturată, iar Serena se întrebă pentru un moment cum era să fie sărutată de acele buze.

– Gino îmi spunea mereu că nu vreți să mă cunoașteți, ba chiar că a încercat să vă convingă să fiți de acord cu căsătoria noastră.

– Am venit să iau trupul fratelui meu, ca să-l înmormântăm. Tata nu poate călători, iar mama nu vrea să-l lase singur. Vestea morții lui Gino i-a afectat pe amândoi.

– Și nici măcar nu știu că au un nepot care-i seamănă atât de bine lui Gino. Serena începu să plângă căci nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Bărbatul îi aruncă o privire cruntă. Nu venise pentru a se lăsa înduioșat de lacrimile acestei femei. După ce îi aruncă o privire cinică el îi spuse Serenei:

– Văd că n-ați dus lipsă de bani, doamnă, fratele meu a fost o partidă.

Serena încercă să-și tempereze mânia.

– Eu lucrez, Roberto, de fapt am avut serviciu de când mă știu! Câștig destul pentru a mă întreține pe mine și pe copil. Iar tot ce vezi aici, a fost dorința lui Gino, nu a mea. Nu m-am căsătorit pentru bani, l-am iubit din tot sufletul pe Gino la începutul căsătoriei.

– Parcă spuneai că vrei să-mi oferi o băutură, spuse el dintr-o dată, căci sensul vorbelor ei îi era foarte clar. Serena îi turnă un pahar de vin italienesc. Dar spre uimirea ei, când îi întinse paharul el îi atinse mâna în treacăt și Serena simți un fior de-a lungul brațului. Bărbatul era fără îndoială foarte atrăgător, dar și periculos.

– Văd că mi-ai dat unul din vinurile noastre, spuse el.

– Bardolino? N-am știut, Gino nu vorbea niciodată despre viile Ercoli, sau despre familie. Se enerva întotdeauna când încercam să...

– Dar știai că suntem o familie foarte bogată și că fiul tău va avea partea lui de moștenire.

– Știam că Gino are bani, dar că muncește pentru ei. Stătea așa de puțin timp acasă...

– Și susții că te-ai măritat cu el din dragoste?

– Din ziua în care s-a născut fiul nostru, am refuzat să mă mai culc cu el, Roberto.

– De ce?

– Pentru că se culca cu prea multe femei și oricum, de mine se cam plictisise. De fapt el se plictisea de o femeie după ce se culca de câteva ori cu ea.

– Mi se pare greu de crezut ce aud, signora.

– Așa cum și mie mi se pare imposibil ca familia să nu fi știut de soția și copilul lui! zise Serena îndreptându-și umerii.

Se lăsă tăcere un moment, apoi el o întrebă:

– Vei veni în Italia, la înmormântare?

– Nu, zise ea, mi-am luat rămas bun de la Gino, iar Nicky are nevoie de mine aici. Nu-l pot lăsa singur iar el este prea mic pentru a asista la o înmormântare.

– Foarte bine, signora. Te voi ține la curent cu ce se mai întâmplă.

– Nu doresc nimic din ceea ce nu mi se cuvine, Roberto. Dar fiul meu face parte din familia ta, chiar dacă asta nu-ți convine.

– Desigur, fiul tău este moștenitor, nu vom pierde din vedere acest lucru. Aș putea să-l văd pentru câteva minute?

Pentru un moment ea simți nevoia să-l refuze.

Capitolul 3

– Bine, vino cu mine, spuse Serena după acest moment de ezitare și îl conduse spre camera băiatului, care era foarte confortabilă și decorată adecvat vârstei lui. Ca de obicei, el își aruncase plapuma pe jos și dormea cu o mână sub cap, cu buclele răsfirate pe fața albă de pernă. Genele lui lungi se odihneau pe obrăjorii bucălați.

– Frumos băiat, seamănă mult cu Gino, spuse Roberto surprins.

Din nou Serena simți că-și va pierde cumpătul. Ce credea acest bărbat? Sigur că semăna cu Gino, doar era fiul lui!

Cu toate resentimentele ei Serena privi uimită cum bărbatul întinse mâna și cu un gest duios îndepărtă o șuviță căzută pe fruntea nepotului său.

– Este un băiat frumos și sunt convins că bunicii îl vor iubi mult. Tandrețea care răzbătu dintr-o dată din glasul lui o făcu și mai circumspectă. El trebuie să trăiască în Italia, să înțeleagă ce înseamnă să fie un membru al casei Ercoli.

– Nicky rămâne aici, cu mine, interveni Serena, cu multă fermitate. Sunt mama lui și n-am de gând să renunț la el!

– Vom mai vedea, signora, spuse bărbatul acela cu voce rece. O să ținem legătura. Adio, deocamdată. *Ciao, piccolo mio*, mai spuse el privindu-l pentru ultima oară pe Nicky.

Serena, care-l conduse până la ușa liftului, îi spuse pe un ton tăios:

– La revedere, Roberto, sper totuși că nu ne vom mai vedea vreodată.

Calmul Serenei dispăru după ce se închise ușa liftului, și se repezi spre camera lui Lettie.

– Nu-mi vine să cred că Gino n-a spus familiei lui despre căsătoria noastră!

– Te-a mințit, Serena, draga mea, chiar de la început, și pe tine și pe ei.

– Am fost o naivă, Lettie. Trebuia să insist, cu toate că el refuza sistematic să mă prezinte familiei lui.

Iar acum, acest frate al lui Gino, cu trăsături atât de dure, voia să-i ducă fiul să trăiască în Italia alături de familia Ercoli. Niciodată! jură ea cu vehemență. Numai gândul că-și putea pierde fiul o scotea din minți.

– Nu-ți mai face probleme, draga mea, nu-ți pot lua copilul. Iar tu nu ai nevoie nici de banii, nici de puterea lor. Dar vor trebui să-ți plătească pentru întreținerea lui Nicky și pentru educația lui. Deocamdată nu te mai gândi la asta. Gândește-te la Matthew care te iubește și va fi un soț mult mai bun decât... Amintindu-și că pe morți nu era bine să-i vorbească rău, Lettie nu-și termină fraza.

– O, Lettie, să nu mă lași singură niciodată, reuși Serena să articuleze. Acum trebui să fim și mai afectuoase cu Nicky, nu? Simte lipsa tatălui său.

– Numai un timp. Copiii uită repede, iar el, de fapt, nu și-a văzut tatăl prea des ca să-i simtă lipsa.

Lettie ridică din umeri căci nu i se părea normal ca o fată frumoasă ca Serena să ducă o viață de călugăriță. Apoi, își spuse că la viitoarea vizită a lui

Matthew va face tot posibilul să lipsească toată noaptea de acasă; era timpul ca relația dintre cei doi să progreseze.

În zilele care urmară Serena munci mult dar își făcu timp și pentru a petrece mai multe ore cu fiul ei. Îl luă de la școală într-una din zile și-l duse la o cofetărie din apropiere, pentru a mai sta de vorbă cu el. Puștiul nu mai spunea nimic despre tatăl lui, iar Serena se gândi că Lettie avusese dreptate. Dar într-o noapte Serena se trezi și rămase cu ochii ațintiți în tavan întrebându-se ce o făcuse să se trezească atât de brusc și devreme. Da, fusese un plâns de copil. Nicky! Porni în goană spre camera copilului. Îi văzu fețișoara înroșită de plâns.

– *Papa, papa*, îl vreau pe tata...

Serena îl strânse la piept șoptindu-i:

– Taci, dragul meu, mama este aici cu tine, plângeai în somn, dragul meu.

– Nu vreau ca tata să fie mort. Vreau să vină acasă.

– Știu, dragul meu, dar asta nu se mai poate. Îți amintești accidentul de mașină?

Copilul se strânse mai tare la pieptul ei.

– Da, mamă, îmi amintesc.

– Vrei să te iau în patul meu? Copilul dădu din cap și Serena îl purtă în brațe până în dormitorul ei, ștergându-i lacrimile. După ce pușiul adormi ea rămase cu ochii deschiși în întuneric, cu inima sfâșiată de durerea copilului. De la Roberto Ercoli nu primi decât o carte poștală care anunța funeraliile soțului ei, în Italia. Pe când o traducea pentru Lettie, o podidiră lacrimile.

Matthew se dovedi foarte înțelegător, atunci când ea continuă să-l refuze motivând că nu putea să-l lase singur pe micuț. Dar Serena simțea că el se cam plictisise de atâtea refuzuri.

– Lettie, nu cred că lui Matthew îi plac copiii.

– Nu te grăbi să-l judeci, așteaptă până va avea propriul lui copil, atunci se va schimba.

– Trebuie să pun binele lui Nicky înaintea intereselor mele, Lettie, fu răspunsul ei.

Lettie, care împăturea un tricou al lui Nicky, o privi lung.

– Cred că Nicky nu mai are probleme acum. Ar fi mai bine să-l lași cu mine și să ieși undeva în seara asta. Știi, draga mea, nu-l poți refuza la infinit pe Matthew, nici unui bărbat nu-i place să fie pe locul doi, amânat tot timpul.

Serena ridică din umeri.

– O să mai vedem, Lettie.

Dar în seara aceea, când o sună Matthew, ea fu de acord să iasă cu el.

– Arăți minunat, draga mea. De mult timp n-am mai fost singuri. Rochia neagră pe care o îmbrăcase Serena îi punea în evidență părul făcându-l să pară și mai blond. Ca de obicei, Matthew alesese un restaurant liniștit, elegant, unde serviciul era excelent.

– Știu, Matthew, ai dat dovadă de multă răbdare, dar i-am dedicat lui Nicky tot timpul meu, dragostea mea. Este prea mic pentru a simți ce înseamnă să-ți pierzi tatăl.

– Dar el nu prea l-a văzut pe Gino. Din felul în care Matthew strânse din buze ea înțelese că bărbatul ar mai fi avut câte ceva de spus, așa că întinse mâna și o așeză peste a lui.

– Sunt aici, dragul meu, cu tine, și am de gând să dau uitării tot ce este legat de anii petrecuți alături de Gino.

Trasăturile lui Matthew se destinseră și el îi strânse mâna ușor.

– Bine, acum poate că te vei hotărî să te măriți cu mine.

Luată prin surprindere, Serena își trase mâna.

– Nu, te rog, este prea devreme să-mi ceri asta, nu sunt pregătită, spuse ea aproape gata de a recunoaște că nu era sigură că-l iubea, și își mușcă buzele; deocamdată să petrecem cât mai mult timp împreună.

– Bine, dar acum ești liberă, Serena. Ești tânără, frumoasă, trebuie să fii iubită. Iar eu am așteptat deja destul de mult... Ce-ar fi să petrecem împreună acest weekend?

Din felul în care el accentuă ultimele cuvinte, ea înțelese ce implica invitația lui. Vru să-l refuze dar realiză că nu se mai putea. În aceeași noapte, sărutările lui o făcură să se bucure că nu-l refuzase. Trupul ei o făcea să înțeleagă câtă nevoie avea de un bărbat. Când se află în brațele lui, simți cât era de dorită și răspunse cu tot trupul ei. Celibatul ei fusese prea lung, iar acum era liberă. Era încă tânără și nu trebuia să se rușineze de impulsurile naturale. Dar oare-l iubea pe Matthew? Îl iubea destul încât să se culce cu el, să fie a lui pentru tot restul vieții? De data asta nu mai avea voie să greșească. Dar ce va face cu Nicky? Putea să i-l prezinte pe Matthew ca pe noul lui tată? După ce

ajunse acasă și se culcă, nu putu să adoarmă. Amintirile primelor zile de dragoste cu Gino nu-i dădeau pace și reveneau cu intensitate obsesivă. Fusese doar un copil pe atunci, acum era ceva mai mare dar avea și un copil, ale cărui interese trebuiau să primeze. A doua zi avea ca de obicei cearcăne negre sub ochi, dovezi ale nopții albe pe care o petrecuse.

– Ce părere ai de invitația lui Matthew, Lettie?

– Cred că ar fi bine să te duci, eu voi sta cu Nicky. O să-ți prindă bine. Copiii surorii mele vor fi aici în acest weekend, așa că o să-l duc pe Nicky să se joace cu ei.

– Am toată încrederea în tine, Lettie, numai că nu știu dacă este cazul să mă culc cu Matthew.

– Serena, ești o femeie liberă acum, poți face tot ce-ți dorești. Iar Matthew a avut destulă răbdare cu tine.

Era destul de plăcut afară vineri dimineața când Matthew veni s-o ia. Înfloriseră deja brândușele, iar caișii și piersicii erau și ei plini de flori.

Și cu toate că nu era prea entuziasmată de ceea ce urma, Serena se simțea destul de bine. Nicky fusese încântat să plece cu Lettie, punându-și tot felul de jucării în rucsac, apoi înlocuindu-le cu altele. Simțise atunci, după sărutul lui foarte detașat, că băiatul creștea foarte repede. Călătoria spre coastă fu foarte plăcută; aveau un apartament rezervat într-un hotel mic dar foarte elegant și plăcut. Evitând să privească patul acela confortabil, Serena se îndreptă spre măsuța de toaletă de parcă ar fi vrut să-și aranjeze părul. Pe când se pieptăna văzu în oglindă privirea lui Matthew, plină de dorință. Își simți inima bătând iar când el își strecură brațele după mijlocul ei, ea-și lăsă capul pe trupul lui puternic, primind sărutările lui înfocate.

– Dacă ai ști de când aștept momentul acesta, draga mea, de mult vreau să te am doar pentru mine. Serena se întoarse spre el.

– Ar fi mai bine să mă lași să despachetez, Matthew, îi spuse ea, căci nu se simțea pregătită pentru el. Bărbatul o eliberă fără să vrea.

Intrară în restaurantul elegant al hotelului pentru a mânca. Chelnerița îi conduse spre o masă

care se afla într-un colț mai retras. Serena încercă un sentiment ciudat, era prima oară când se afla într-un restaurant fără Gino.

– O să comand un Riesling, draga mea, ce zici?

Ea încuviință, bucuroasă că Matthew nu alesese un vin italienesc. Cel puțin în aceste două zile voia să lase în urmă ultimii ei ani care fuseseră o pierdere de timp și o risipă de sentimente. Cu excepția lui Nicky, desigur... și gândurile îi zburară spre el. Oare băiatul se gândea la ea, la Gino? Matthew observă aerul ei gânditor și întinse mâna pentru a alunga umbra care se așternuse pe chipul ei frumos.

– Aș vrea să facem o plimbare după masă, ce zici?

Se îmbrăcară adecvat, Serena într-un un trening de culoarea liliacului, cu o eșarfă asortată. Culorile treningului și ale eșarfei îi puneau în evidență ochii, și lui Matthew i se păru că ea nicicând nu arătase mai frumos. Lăsară în urmă hotelul și se îndreptară spre satul din preajmă, o așezare pescărească de un pitoresc aparte, pe malul unui mic golf. Era ora la care bărcile pescarilor se legănau ancorate în port. Trecură

de acest sat continuându-și drumul spre o zonă mai retrasă, unde o dată ajunși se așezară pe o stâncă.

– Am obosit, recunoscu Matthew, mi-am pierdut condiția fizică. Am vorbit foarte serios cu tine, Serena, a venit timpul să mă așez, să am familia mea. Ce zici, draga mea? N-am așteptat destul răspunsul tău?

Pentru Serena soarele nu mai avu aceeași strălucire, iar bucuria zilei se sfârși brusc. Cât de mult detesta să-l rănească, dar...

– Este prea curând, Matthew.

Bărbatul o luă de umeri și o trase aproape de el.

– Știu. Nu m-ar deranja să mai aștept vreo câteva luni, dar aș vrea să-mi spui clar, draga mea, vrei să te măriți cu mine sau nu?

– Sinceră să fiu, nu știu, Matthew. Nu știu dacă te iubesc cu adevărat și nu pot risca să mă căsătoresc cu tine în aceste condiții.

Cum putea să-i spună că ea-și dorea o dragoste puternică, profundă? Ținea mult la el, dar asta nu era destul. Deodată, Matthew o trase spre el și o sărută așa cum n-o mai făcuse, așa cum nu crezuse

ea c-o va face vreodată, cu brutalitate. Poate că asta fusese reacția lui la refuzul ei, oricum bărbatul își cam pierduse controlul, asta era evident.

– Mă duci cu vorba, Serena? Te-ai folosit de căsătoria cu Gino ca scuză că nu te-ai hotărât?

– Nu! N-am spus niciodată c-aș fi îndrăgostită de tine, Matthew! Te rog, dă-mi drumul, mă doare!

– N-ai făcut dragoste cu mine niciodată! Să nu-mi spui că în timpul ăsta ai dus o viață de călugăriță! Să nu-mi spui că nu te-ai culcat cu alții...

Dar Serena nu se pierdu cu firea, cu toate că nu s-ar fi așteptat la o asemenea reacție.

– Este problema mea, Matthew. M-am măritat cu Gino când eram o copilă și n-am de gând să mai fac experiențe pe pielea mea. Mă respect prea mult și trebuie să mă gândesc și la fiul meu. Cu o smucitură, Serena se eliberă din brațele lui, se ridică și după ce trase aer în piept îi spuse: Îmi pare rău, Matthew, nu ți-am promis niciodată că ne vom căsători. Am crezut că asta va veni cu timpul, dar văd că nu merge și nici nu cred că va merge vreodată!

– Îmi cer scuze, Serena, zise Matthew care pălise, am fost prea brutal. Vocea lui era încărcată de emoție, de regret.

Oricum, acesta era sfârșitul unei prietenii frumoase.

– Trebuie să plec acasă, nu are sens...

– Eu continuu să te iubesc, Serena, și dacă te răzgândești vreodată...

– Nu, te rog să nu mai aștepți, dragostea nu poate fi forțată să apară. Și eu am sperat, dar am dat greș. Și nu este cinstit să te las să aștepți, să-ți dau speranțe...

Parcurseră în liniște drumul de întoarcere, fiecare cu gândurile lui. Când se apropiară de hotel, Matthew sugeră:

– Ar fi bine să rămânem măcar o noapte aici, nu te teme, n-o să te deranjez. Ar fi ciudat să plecăm așa, fără să stăm măcar o noapte după ce am închiriat două camere pentru două nopți.

– Foarte bine, eu o să cinez în camera mea, dacă nu te superi.

Dimineața, Serena își pregăti bagajele și coborî pentru micul dejun. Matthew se afla deja acolo, la o masă, citind un ziar.

– Bună dimineața, Serena, ai dormit bine?

– Nu prea. Dar tu?

– Ce să-ți spun? A fost o noapte lungă. Ești gata de plecare?

– Da, murmură ea, apoi ceru niște cafea proaspătă și un croissant.

Drumul de întoarcere fu cam ciudat, nici unul nu mai observă frumusețea copacilor înfloriți, nici strălucirea soarelui.

– M-am gândit toată noaptea, Serena și am decis să cumpăr o firmă la Edinburgh. Acum, nu mă mai reține nimic aici.

Nemulțumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile între ei, Serena îl întrebă:

– Dar mama ta?

El ridică din umeri de parcă n-ar fi fost nici o problemă.

– O să meargă cu mine, cred, avem rude la Perth.

– Foarte bine, zise ea și-și spuse că Matthew nu părea c-o va regreta prea mult.

Fără Nicky și Lettie apartamentul părea gol. Își puse hainele la loc și-și pregăti o omletă, dar când vru să mănânce, își dădu seama că nu va putea să înghită nimic. Renunță la mâncare și începu să citească ziarul în așteptarea celor doi. Sosiră peste câtva timp, iar Nicky nu mai prididea povestindu-i despre felul în care își petrecuse ziua.

– Mamă, am făcut caramele și ți-am adus și ție. De acum voi ști să le pregătesc singur. Vrei să-ți spun cum se fac?

– Nu acum, dragul meu, mă simt cam obosită, iar tu trebuie să faci baie.

Când rămaseră singure, Lettie o întrebă:

– Ce s-a întâmplat draga mea? Nu prea pari în formă.

– O, Lettie, am terminat cu Matthew! N-am putut să mă culc cu el. Voia să-i promit că mă mărit cu el, dar mi-am dat seama că nu-l iubesc. De altfel, Matthew și-a cam ieșit din fire și mi-a spus lucruri pe care apoi le-a regretat. Oricum, și-a cerut scuze, dar...

Lettie își amesteca gânditoare cafeaua.

– O să-ți lipsească, draga mea.

– Știu, dar a insistat să-i dau un răspuns. Mă așteptam să mă forțeze să fac dragoste cu el.

– Nu-ți mai face probleme, draga mea, ești destul de tânără ca să poți aștepta până apare omul potrivit.

Imediat ce intră în birou a doua zi, apăru și șeful ei.

– Bună dimineața, Serena, cum a fost week-endul acesta? Ce s-a întâmplat, sau nu simți nevoia să vorbești?

– N-a fost prea bine, Walter. M-am despărțit de Matthew. El voia să ne căsătorim dar eu am ajuns la concluzia că nu-l vreau ca soț.

– Îmi pare rău, draga mea, aveai dreptul la fericire acum.

– Îți mulțumesc Walter. Cu un oftat, Serena se întoarse la munca ei de zi cu zi.

Când se duse la masă, Lettie îi spuse:

– Ai primit un telefon pe la ora unsprezece. Era cineva care nu vorbea englezește prea bine și n-am înțeles decât că va veni aici, în seara asta. Voia să știe dacă te va găsi.

Seara, în timp ce Serena uitase deja de telefonul acela, portarul anunță vizita unei doamne.

Serena verifică toată casa dintr-o privire să vadă dacă totul era în ordine și se duse la lift. În fața ei se afla o doamnă cu o figură arogantă, care o scruta cu ochi negri.

– Nu ne-am cunoscut, sunt Lucia Ercoli, sora lui Gino și Roberto.

– O, sora lui Gino, poftește te rog. Serena îi întinse mâna și-i zâmbi, dar femeia ignoră mâna întinsă și privi în jur disprețuitor.

– Am venit să-l iau pe fiul tău să-și cunoască bunicii. Tata este bolnav și vrea să-și vadă nepotul. Fără a mai aștepta vreo invitație, femeia se așeză pe sofa întinzându-și picioarele lungi. Totul denota bogăție, costumul ei elegant, pantofii, poșeta, perlele de la gât. Dar Serena își spuse cu uimire că în familia Ercoli băieții moșteniseră toată frumusețea, fără a mai lăsa ceva și pentru sora lor. Căci această *signorina* Lucia nu avea nimic frumos.

– Vreți să-l luați pe Nicky? Nu se poate, el nu vă cunoaște și nu poate merge în Italia fără mine!

– Este moștenitorul casei Ercoli și trebuie să stea cu familia tatălui său, bietul copil. Din aerul ei disprețuitor Serena simți că femeia vedea locul în care trăia Nicky ca pe o adevărată magherniță.

– *Signora*, timp de opt ani familia Ercoli ne-a ignorat pe mine și pe fiul meu. Sunt de acord că trebuie să-și cunoască bunicii dar eu voi hotărî unde și cum se va întâmpla asta.

– Gino nu ne-a spus că este căsătorit sau că are un copil. Din moment ce el este mort acum, cred că-i era rușine cu tine, probabil că ești vreo stricată!

– Stricată? Cum îndrăzniți! Am fost virgină la optsprezece ani când m-am căsătorit cu Gino, dar după nașterea lui Nicky n-am mai trăit ca soț și soție, căci el prefera să schimbe cam des partenerele. Dar asta nu vă privește!

Lucia Ercoli își îndreptă umerii căci nu se aștepta la insolență din partea Serenei, apoi se aplecă spre ea.

– Nu mă privesc aceste lucruri. Nu mă interesează cearta cu tine. Am venit doar pentru băiat. Te rog să faci toate aranjamentele pentru ca să-l pot lua sâmbătă.

– Niciodată! Te rog să pleci, nu-ți voi da copilul niciodată! Serena o împinse pe Lucia spre lift.

– O să mai auzi de mine! Cu această ultimă amenințare, Lucia Ercoli intră în lift și o lăsă pe Serena spumegând de furie.

Capitolul 4

– Nu cred că Lucia îl vrea cu adevărat pe Nicky. Oricum, ei nu-i convine ca moștenirea să se împartă.

– M-a scos din minți femeia aia cu ochii ei reci, plini de ură. Ce i-am făcut eu?

– Nu-ți face probleme, draga mea, o s-o lămuresc eu sâmbătă, zise Lettie.

– În același timp mă gândesc că ar fi bine ca Nicky să-și cunoască bunicii, poate în vacanța de Paști. Casa Ercoli este undeva la Bardolino, pe lacul Garda.

– Nu este locul de unde aduceți voi vinurile? îndrăzni Lettie, care cu timpul începuse să învețe câte ceva de la Serena.

– Așa este. E o localitate foarte frumoasă. Ce crezi, Lettie ar fi bine să-l duc pe Nicky acolo?

– Nu știu, draga mea, tu singură trebuie să iei o decizie.

A doua zi, Walter se arătă foarte încântat de hotărârea ei.

– Va fi foarte bine pentru tine, draga mea, și pentru băiat. El trebuie să știe că are două rânduri de bunici, ca toți ceilalți copii. Poți sta cât de mult.

– Dar tu cum te vei descurca?

Walter ridică sprâncenele lui groase, iar ochii începură să-i strălucească.

– Ei, o să reușesc eu cumva, o necăji el.

– Știu asta, râse Serena.

– Poate o să aduc pe cineva de la depozite.

– Iar Lettie îți va fi și ea de ajutor.

– Cred că Nicky va fi bucuros de călătorie.

Sâmbătă, Serena îl duse pe Nicky la lecția de înot. Serena, alături de celelalte mame, urmări cu mândrie cum fiul ei traversă bazinul de câteva ori.

– Mamă, de acum pot să înot foarte bine, nu mai am nevoie de astea, zise puștiul scoțându-și aripioarele de înot. Băiatul creștea repede și se dezvolta frumos, se gândi Serena.

– Bunicul și bunica ta din Italia vor să te cunoască, Nicky, așa că m-am gândit să mergem acolo, să vezi unde s-a născut tatăl tău. Ce zici?

– O să mergem cu avionul, mamă?

– Sigur că da!

– Eu aș vrea să mergem la Veneția. Am auzit că acolo nu sunt străzi, nu sunt drumuri, este numai apă. Apoi, putem merge și la bunici.

– Sigur că da, dragul meu, spuse Serena care nu putuse rezista ochilor lui mari, negri.

Pe drumul de întoarcere Nicky fu foarte fericit să facă fotografiile pentru pașaport.

Când ajunseră acasă o găsiră pe Lettie puțin mai agitată ca de obicei.

– Își ieșise din minți când i-am spus că nu sunteți acasă și că trebuie să renunțe la dorința de a-l lua pe Nicky cu ea.

– Draga mea, te-am lăsat să-i faci față singură!

– N-o interesează Nicky, de fapt. Nici n-a vrut să-l vadă. Este o fată bătrână în care nu poți avea încredere. Eu, oricum, nu mi-am pierdut calmul, dar cred că am făcut-o să nu mai vrea să revină vreodată.

Dimineața următoare, Serena se îndreptă spre una dintre firmele de turism din centrul orașului.

– Aș vrea să merg la Veneția pentru două zile, apoi la lacul Garda. Îmi voi lua fiul cu mine și pentru asta am nevoie de pașaport pentru el. Serena deschise poșeta pentru a scoate fotografia lui Nicky.

– Vă sugerez să zburați de la Gatwick la aeroportul Marco Polo, este un zbor de două ore. Apoi veți lua o ambarcațiune care să vă traverseze laguna, după care veți lua vaporașul care vă va duce la hotel. O să facem toate rezervările pentru dumneavoastră.

– Iar după cele două nopți la Veneția voi închiria o mașină cu care să merg la lacul Garda. Puteți aranja și asta?

– Desigur, doamnă Ercoli, vă furnizăm totul, cecurile de călătorie, valuta. Lăsați totul în seama noastră. Serena se arătă fericită căci nu avea altceva de făcut decât să semneze un cec!

Nu știa dacă era din cauza soarelui de primăvară sau din alte motive, dar își simțea inima foarte ușoară și poate tocmai din acest motiv făcu niște cumpărături. Își cumpără trei fuste noi, la care asortă și pulovere sau jachete, niște bluze noi pe care le și probă ocazie cu care

observă că liniile trupului ei erau încă ferme și că arăta bine. Dar tocmai când vânzătoarea îi împacheta cumpărăturile, o văzu... era o minunată rochie de crep negru. Dar când îi văzu prețul simți că nu mai are aer. Negrul le stă foarte bine blondelor, își aminti ea vorbele mamei sale.

– O, este făcută pentru dumnevoastră! exclamă vânzătorea.

– Este prea scumpă!

– Da, dar merită banii.

– Bine, m-ați convins, o iau.

Serena urcă spre etajul în care se găseau lucruri pentru copii, unde cumpără foarte multe haine noi pentru Nicky. Îi cumpără multe tricouri, hanorace, apoi două slipuri care fiind foarte mici o făcură să zâmbească. Încărcată cu pachete, Serena luă un taxi până acasă. Avea atâtea lucruri de făcut înainte de plecare. Trebuia să discute și cu diriginta lui Nicky, în cazul în care aveau să stea mai mult.

– Nu vă faceți probleme, doamnă Ercoli, fiul dumneavoastră este un copil foarte inteligent, va recupera lecțiile pierdute. Am auzit de accidentul

soțului dumneavoastră și sper că Nicky a suportat cu bine acest eveniment trist. Oricum, cred că această evadare vă va face bine. Femeia, care o privi cu ochi obosiți, arăta de parcă ea însăși avea nevoie de un concediu.

Cu o seară înainte de plecare fu foarte greu pentru Serena să-l facă pe Nicky să se culce devreme.

– Dragul meu, să-ți ajuți mama, să ai grijă de bagaje cât timp ea este ocupată cu pașapoartele sau cu alte probleme. Și să nu vorbești prea mult cu străinii.

– Nu-ți face probleme, Lettie, o să ne purtăm de grijă unul celuilalt, nu, Nicky?

După ce-i făcură capul mare cu atâtea sfaturi, copilul adormi imediat.

Când ajunseră la aeroport, Nicky voia să vadă totul dintr-o dată.

– Cred că ar fi bine să mă ajuți să împing acest cărucior cu bagaje, îi spuse Serena.

– Dar pot să-l duc singur, mamă, insistă copilul.

– Mie mi-e puțin teamă, se lamentă Serena, dar după decolare, dacă tu ești cu mine, lucrurile sunt altfel.

– O, mamă, uite cum arată norii, parcă sunt bucăți de vată. Acum pot să văd câmpurile și casele. Curând vom traversa Franța, zise Nicky, care urmărea harta cu multă atenție.

Discutară apoi despre șederea lor la Veneția, despre bunicii Ercoli. Dar zborul luă sfârșit destul de repede, mai repede decât și-ar fi dorit copilul și curând se pregătiră de aterizare. Nicky își puse centura de siguranță și, ca orice copil, dădu să se ridice ca să vadă primele imagini ale Italiei. După ce își luă bagajul de mână, Nicky își luă rămas-bun de la stewardesă și porni pe scară. Își recuperară bagajele, iar Serena realiză că trebuia să aibă mare grijă de Nicky la Veneția căci el era dornic să vadă totul dintr-o dată și nu mai contenea cu exclamațiile.

– Mamă, uite o gondolă! exclamă băiatul. Dar clădirile nu-mi plac, sunt toate vechi și urâte. Iar apa intră acolo pe trepte. Nu se înecă oamenii de acolo? Și în hotelul nostru o să fie apă?

Hotelul lor se afla în piața San Marco și era o construcție destul de impozantă, pe care Nicky o aprecie în felul său.

– Signora Ercoli, vă așteptam, spuse funcționara agenției de turism care le făcuse -

rezervarea. Fata le spuse cum să ajungă mai ușor în piața San Marco, după ce le expedie bagajele la hotelul care se afla la câteva minute de mers de agenția de turism.

Cu multă răbdare Serena îi explică lui Nicky indicatoarele, ca și denumirile statuilor sau monumentelor care le ieșeau în cale.

– Trebuie să urmărim săgeata care indică drumul spre San Marco.

Erau o pereche foarte frumoasă. Serena era elegantă, blondă, iar fiul ei mic, brunet și pornit să cunoască lumea. Mulți ochi îi urmăreau. Serena ar fi vrut să treacă prin magazinele elegante, dar Nicky voia să urce treptele care duceau la pod.

Piața San Marco îi întâmpină cu farmecul ei, cu miile de porumbei, statuile impozante și clădirile cu aspect vetust. Serena cumpără hrană pentru porumbei și se așează la soare urmărind cum păsările se adunau la picioarele lui Nicky. Mâine îl va duce la Biserica San Marco, la Palatul Dogilor. Dar privind la ceas, Serena remarcă ora cam târzie și faptul că cina va fi servită în curând.

– Trebuie să mergem la hotel, să ne schimbăm pentru cină, Nicky.

– Cină? Cum va fi asta? Ceva neplăcut?

– Nici vorbă. Vei comanda spaghetti sau pasta. Aici predomină mâncarea italienească, dar dacă nu-ți va plăcea vom putea comanda altceva, dragul meu, nu te speria.

Seara, la cină, chelnerii le acordară multă atenție, iar lumea din jur nu înceta să-i privească admirativ. Se învârteau toți în jurul lui Nicky pentru a se asigura că băiatul primea tot ce-și dorea.

Dar ce puteau face noaptea? Serena se gândi că nu putea să iasă și să-l lase singur pe Nicky. După ce ajunseră în camera lor și Nicky deschise televizorul, unde un John Wayne cu un aer destul de comic vorbea în italiană, el adormi imediat. Serena rămase cu ochii ațintiți în tavan, întrebându-se cum vor fi primiți la Casa Ercoli. Gândul că se va confrunta din nou cu Lucia îi dădu o senzație nu prea plăcută, cât despre Roberto, acel bărbat rece și calculat, ei bine, nici el nu-i inspira prea multă încredere...

Dar deodată își aminti tandrețea care i se așternuse pe chip când îl văzuse pe Nicky. Oare vreunul dintre ei dorea cu adevărat copilul în casa

Ercoli? Serena se îndoia de asta și-și dorea ca vizita să ia sfârșit cât mai repede. Zgomotul făcut de clopotele bisericii îi trezi a doua zi de dimineață, ca și cel al bărcilor care treceau pe sub ferestrele lor pentru a aduna gunoiul.

– Vreau să văd și eu, mamă, și înainte ca ea să-l poată opri, băiatul se aplecă și urmări cum oamenii din bărci își făceau treaba. Apoi, după micul dejun porniră la plimbare, în zona Campanellei. Piața era la fel de aglomerată, iar ghizii care însoțeau grupurile de turiști încercau să-i țină în grup, pentru a nu se risipi. Serena avu sentimentul că acolo se mutase Turnul Babel, căci în jurul lor se vorbeau toate limbile pământului. Dar într-o clipă de neatenție îl pierdu din ochi pe Nicky și dintr-o dată se sperie. Privi disperată în jur și văzând că fiul ei nu apare, începu să-l strige:

– Nicky, unde ești? Nicky! strigă ea făcându-și loc cu brațele, cu picioarele înmuiate de teamă și cu respirația îngreunată. Apoi, auzi un zgomot de parcă ar fi căzut ceva în apă. Auzi vocile unor oameni speriați, intrați în panică... Ea îi împinse disperată încercând să-și găsească fiul.

– Bietul copil, a căzut în canal...

Cu forțe supraomenești, Serena își făcu drum printre cei care priveau. Și îl văzu atunci, înotând calm spre mal.

– O, Doamne, Nicky...

Serena căzu în genunchi și-i întinse mâna să-l scoată din apă.

– Vezi, mama, ți-am spus că știu să înot.

– Ți-am spus să fii atent, ca să nu cazi, îi șopti ea printre dinți.

– Dar n-am căzut, mamă, m-a împins cineva!

Suspinând, Serena îl luă imediat și-l duse spre hotel, temându-se că apa canalului ar putea dăuna sănătății copilului.

– Signora Ercoli, ce este cu dumneavoatră? întrebă camerista văzându-i chipul răvășit. Ce s-a întâmplat cu *povero bambino*? După ce primi explicații, fata duse hainele lui Nicky la spălătorie. Serena îi făcu o baie bună, cu toate protestele lui. După ce termină se lăsă să cadă într-un scaun, observând că băiatul luase în joacă toată aventura lui.

– Ți-am spus să nu te apropii prea mult de mal! îl admonestă Serena.

– Dar m-a împins cineva, mamă, ți-am mai spus.

– Nu vreau o minciună drept scuză, Nicky!

– Nu este minciună!

Serena privi figura copilului, care părea foarte indignat.

– M-a împins cineva din spate, fost o mână mare. N-am putut să mă controlez, mama. Dar pot să înot, ai văzut și tu. Însă nu mi-a plăcut apa, este atât de verde când cazi de sus. Serena încercă să-i zâmbească pentru a-l calma.

După cină, ea-i sugeră:

– Ce-ar fi să mergem să vedem cum se fac figurinele de sticlă, Nicky?

Cu ochii mari, copilul urmări cum tijele cu capete înroșite făceau să apară forme ciudate. Serena fu forțată să-l oprească, căci voia să cumpere prea multe figurine ce reprezentau animale.

– O să iau câte una pentru Nonno și Nonna.

Copilul adormi imediat în seara aceea, iar camerista aceea prietenoasă se oferi să-l vegheze, lăsându-i Serenei puțin timp liber. Dar ea nu întârzie prea mult. Când ajunse în cameră fata o întâmpină cu un zâmbet.

– A dormit, nu mi-a făcut probleme, signora.

Serena îl sărută ușor pe frunte dar puștiul se trezi.

– Am văzut-o pe cameristă, mamă, apoi pe bărbatul acela.

– Care bărbat, dragul meu? Dar copilul adormise la loc.

Serena, care nu era prea lămurită, nu mai insistă, dar a doua zi când începu să împacheteze pentru plecare observă că în apartamentul lor fusese cineva, căci sertarele erau răvășite. Serena se încruntă. Să meargă să discute cu directorul hotelului, să cheme poliția? Dar asta le-ar fi întârziat plecarea. Constată că nu lipsea nimic. Poate fusese doar un hoț pe care prezența neașteptată a cameristei îl luase prin surprindere. Părăsi hotelul fără a lua nici o măsură, spunându-și că va trebui să fie și mai atentă pe viitor.

Când ajunse la firma care trebuia să-i închirieze mașina, găsi toate problemele rezolvate.

– Rezervorul este plin iar aici aveți actele și harta pe care ați solicitat-o.

Serena întinse harta și văzu că drumul spre Bardolino era unul fără probleme, era clar marcat

și putea trece prin Verona dacă făcea un mic ocol. Peisajul era minunat și ea își dori să nu fi fost necesar să se concentreze asupra drumului. Serenei nu-i plăcea să conducă o mașină necunoscută dar nu avea încotro. La vreo sută de kilometri de locul de unde plecaseră se auzi un zgomot puternic la motor și mașina se opri. Serena încercă s-o tragă pe marginea drumului, făcu semn celor care treceau pe lângă ea, dar nimeni nu opri. Într-un târziu opri un camion vechi care abia se mai ținea.

– *Cosa c'e?* întrebă șoferul.

– M-a lăsat mașina. Puteți trimite pe cineva s-o remorcheze?

Omul ridică din umeri căci nu înțelegea o iotă.

– Am probleme cu mașina. Puteți trimite pe cineva s-o remorcheze?

– *Si, si*, răspunse omul. El îi spuse că-i putea duce într-un sat din apropiere unde se afla un mecanic bun. Serena nu era prea încântată de idee, dar neavând încotro... Poate că era mai bine să ia legătura cu firma care-i închiriase mașina. Satul despre care era vorba se afla aproape, era un sat foarte liniștit unde apariția lor stârni multă curiozitate. Proprietarului garajului li se făcu milă

de ei, desfăcu capota și trebălui o mulțime la mașină căci nu-i era clar ce se întâmplase. Deodată el își ridică privirea și exclamă:

– Dumnezeule, puteați muri! Le arătă o bucată de metal care după forma ei și locul în care se afla îl duse la concluzia că totul fusese pus la cale deliberat.

Dar de ce? Cine să facă asta? Serena, care-și simțea ochii plini de lacrimi nu mai știa ce să spună.

– Vă repar mașina, signora, nu vă faceți probleme. Mergeți cu micuțul, este o cofetărie pe aici, și beți o cafea până atunci.

– Cineva a încercat să strice mașina, mamă?

– Știi cum este la garajele astea, micuțule, vrei o Coca Cola, sau un suc?

Cafeneaua era modestă, dar foarte curată. Se aflau acolo doar doi bărbați din sat, care știau deja ce se întâmplase, căci veștile proaste se răspândeau cu repeziciune. După două ore, mașina fu gata și Serena se confruntă cu altă problemă: mecanicul nu avea încredere în cecurile de călătorie, așa că ea îi plăti cu bani peșin. Erau doar simple coincidențe, sau cineva îi făcea toate astea intenționat? Și de ce?

Capitolul 5

Soarele strălucea sus pe cer, era o căldură toridă, iar Serena și Nicky se simțeau epuizați și însetați.

– Cred că ar fi mai bine să ne oprim undeva să bem ceva răcoritor, să mâncăm o înghețată, poate, ce zici? Serena îi îndepărtă bretonul umed de transpirație, observând că pușiul era foarte îmbujorat. O să căutăm un hotel onorabil, să facem un duș. Ajunseră într-o piață în care găsiră un hotel cu un aspect oarecum decent, care avea cofetărie și cafenea.

– Spală-te pe mâini, dragul meu, îi spuse Serena, apoi comandă câte o oranjadă și omletă cu ciuperci și șuncă, apoi înghețată pentru Nicky, iar pentru ea o salată de fructe. Se simțiră mult mai bine după ce mâncară, gata să facă față restului

călătoriei. Bardolino era o localitate frumoasă și Serena căzu sub vraja ei imediat ce ajunseră în piața orașului. Se aflau acolo case vechi, în stil renascentist, cu obloane de lemn și uși cu grilaje de fier forjat. Magazinele abundau de mărfuri și Serena nu putu să nu se oprească în câteva dintre ele înainte de a întreba de casa Ercoli. Dar nu avea prea mult timp la dispoziție, așa că porni spre casa Ercoli care era ținta finală a peripețiilor ei. De fapt, vila se afla undeva între Bardolino și Garda. Conducând încet, ea remarcă și alte case aflate în spatele unor grădini luxuriante, bine ferite de ochii indiscreților.

– Privește, mamă, uite, acolo este scris numele nostru! Nicky se aplecă pe fereastra mașinii, arătând spre porțile mari din fier forjat care se aflau între două coloane terminate într-o coroană făcută din frunze și ciorchini de viță- emblema casei Ercoli. Cu inima bătând puternic, Serena o luă pe drumul care o duse în cele din urmă la casa Ercoli.

– O, mamă, este o casă nemaipomenită! exclamă Nicky. Era într-adevăr o casă impresionantă. Ca la majoritatea caselor italienești, ferestrele aveau obloane care să le protejeze de

căldura excesivă. Cu trei etaje, casa era de un alb strălucitor, cu excepția ușii imense de stejar din centru: geranii roșii se aflau din abundență. Acolo unde se oprea drumul, se afla o statuetă din marmură albă care ținea în mâini o cupă din care țâșnea apă.

– Vino, mamă, să intrăm. Nicky sări din mașină și o ajută apoi și pe ea să coboare. Serena trase aer în piept, își aranjă rochia, își netezi părul și îndreptându-și umerii, porni spre ușa cea mare. Nu era închisă și se treziră într-o curte interioară în care se aflau flori și fântâni. Totul era atât de frumos și Serena se simți dintr-o dată mai calmă. Nicky nu se putea abține și admira totul. Serena găsi un clopot de fier și după ce sună așteptă aparent calmă, deși inima îi bătea necontrolat. După un timp, ușa cea mare fu deschisă de un bărbat cu părul grizonant. După jacheta pe care o purta, ca și după aerul lui plin de solicitudine, realizară că era un servitor al casei Ercoli.

– *Buon giorno. Io sono signora Ercoli...* începu Serena. Fața omului se lumină dintr-o dată și văzându-l pe Nicky ochii i se umeziră.

– *Si, entri, prego.* După ce se mai uită o dată la Nicky, omul se întoarse și îi conduse spre un hol

foarte mare. Totul era splendid, mobilierul, covoarele, draperiile, toate erau dovada opulenței. Îl urmară pe om și observară în trecere alte încăperi luxoase, cu marmură pe jos, cu piese antice de decor. Pereții erau lambrisați, candelabre de argint își aruncau razele în mijlocul mesei lungi de mahon. Când trecură pe lângă una din camerele mai mici, o fată care citea o revistă se ridică, iar servitorul i se adresă cu politețe:

– Aceasta este signora Ercoli, și fiul dânsei, domnișoară.

– Mulțumesc Enzo, spuse fata și o examină cu o privire rece pe Serena.

– Urmați-mă, vă duc la domnul și doamna Ercoli.

– Fata asta nu prea ne place, mamă, nu-i așa? întrebă Nicky în șoaptă, ca aceasta să nu-l audă.

– Nicky, nu este frumos să faci astfel de comentarii!

Cei doi îi conduseră spre grădina care se întindea până la marginea unui lac. Serena își plimbă ochii peste grădinile în trepte care se înclinau lin, amestecându-se cu mărăcinișuri dese și pajiști înverzite, presărate cu narcise. Într-o parte, se afla o ușă care dădea spre o terasă mică, izolată, ca o

odăiță în interiorul unui întreg parc. Această verandă se mărginea cu o seră și prin sticlă se vedeau iasomia cățărătoare, un lăstar de viță și multe fotolii ademenitoare, de rafie. Grădina avea mobilier de pai, iar pe unul dintre șezlonguri văzură un bărbat de vreo șaizeci de ani. Bărbatul semăna foarte bine cu cei doi fii ai lui și chiar și acum, la vârsta pe care o avea, trăsăturile lui erau încă armonioase. La vederea celor doi musafiri el dădu să se ridice, dar femeia mică de statură care se afla lângă el îl opri. Și ea avea părul încărunțit dar părea mai tânără. Serena se îndreptă spre ei și le întinse mâna, dar signora Ercoli o sărută pe ambii obraji, după care îl îmbrățișă pe Nicky.

– *Ciao, piccolo mio. Come sta?* Spre uimirea ei, Serena observă cum Nicky sărută mâna bunicii sale.

– *Ciao, Nonna.*

Bunica îl trase la pieptul ei, îl sărută din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce bine semeni cu tatăl tău, când era de vârsta ta! Nicky nu făcu nici o încercare de a se elibera din brațele bunicii, dar când aceasta îi dădu drumul se îndreptă spre bătrânelul din șezlong.

– *Ciao, Nonno.*

De data asta, Nicky se înclină în fața bunicului, apoi se aruncă în brațele lui.

Serena simți că ochii i se umplu de lacrimi. Acum, totul i se păru altfel, meritase efortul. Problemele pe care le întâmpinase, drumul lung, oboseala, totul fu dat uitării datorită fericirii pe care sosirea lor o produsese.

– Avem atâtea de discutat, dar mai întâi să beți un ceai, să vă odihniți, să mâncați.

Enzo apăru cu o tavă cu niște cești de ceai.

– Pe signora Ercoli o s-o cazez în camera cu trandafiri, iar pe băiat într-una apropiată de cea a mamei sale.

– Mulțumesc Enzo, dar nu este un copil mic să aibă nevoie permanent de mama sa. Trebuie să învețe ce înseamnă să faci parte din Casa Ercoli.

Nicky se uită la Serena căci nu prea înțelesese ce voia să spună Nonna.

– Nicky are doar șapte ani, Nonna. Este pentru prima oară aici, în Italia, aș vrea să stea mai aproape de mine. Serena spuse toate acestea pe un ton care nu suferea contrazicere.

Ea își aminti că trebuia să se confrunte și cu cei doi cumnați ai ei, Roberto și Lucia, mai ales Lucia. Nonno începuse să discute liniștit cu Nicky.

– Dar unde sunt toți strugurii din care faceți vinul? întrebă copilul.

– Nu se află aici, micuțule. Vezi dealurile de acolo? Sunt pline cu vița noastră.

– Mergem să le vedem, Nonno?

– Desigur, Nico, curând ne mutăm cu toții acolo, să lucrăm la vie. De fapt, acolo este mult mai plăcut vara.

– Vom dormi în colibe?

– A, nu, avem o casă acolo, destul de confortabilă.

– *Cara*, roag-o pe Maria să te ajute să despachetezi, îi sugeră *signora* Ercoli Serenei. Oare Maria făcea parte din personalul casei? De parcă ar fi citit gândurile Serenei, femeia continuă: Maria Donatti este fiica unor buni prieteni.

Auzind aceste vorbe soțul ei suspină adânc, apoi izbucni subit într-o tuse care o îngrijoră pe soția lui. Camera cu trandafiri era o încăpere superbă, cu tapet bej pe care se aflau trandafiri roz. Un balcon mic dădea spre grădină și lac.

Soarele apusese și încăperea ei se mai răcorise. Serena făcu un duș, apoi îmbrăcă o rochie albastră, punându-și chiar și brățara pe care o primise de la Gino. Îl îmbrăcă și pe Nicky cu o cămașă cu cravată, iar puștiul declară că murea de foame. Coborâră împreună în livingul unde erau așteptați.

– Te-ai odihnit bine, Serena? întrebă Nonna cu ceva mai multă căldură în glas. *Signor* Ercoli stătea pe un fotoliu, iar genunchii îi erau acoperiți cu un pled.

– A, ai și apărut? Serena se întoarse căci recunoscuse vocea aceea dură și neplăcută.

– Da, Lucia, am venit după cum ți-am spus, pentru ca Nicky să-și cunoască bunicii. Serena nu făcu nici o încercare de a-și săruta cumnata.

– Fiind bătrâni sunt ușor de dus de nas, mai ales că nu au alți nepoți. Dar într-o zi te vor întreba de ce Gino a ținut secretă această căsătorie și faptul că avea un fiu. De ce n-ai venit să-i vezi până acum? Oare n-ai venit pentru partea de moștenire? Nu te obosi să te stabilești aici, Serena, nu vei reuși!

– Încetează Lucia! Serena este binevenită în casa mea atâta timp cât îi face plăcere să stea, se

auzi glasul bunicului. Fața bătrânului era neagră de furie și pentru un moment chiar Lucia se întrebă dacă nu mersese prea departe.

Serena se așeză lângă soacra ei și încercă să repare efectele intervenției Luciei. De fapt nu voia ca fiul ei să sesizeze toate astea. Încet, o întrebă pe bătrână: O să-l vedem și pe Roberto, Nonna?

– Poate, el este foarte ocupat cu viile sau cu vinderea vinului. Nu-l prea vedem nici noi. Era clar că femeia îi simțea lipsa. Dar spre uimirea ei, Serena înțelese că Gino venea destul de des în casa părinților. Cum reușise să țină secretă căsătoria lor? Descoperise cu durere că Maria Donatti fusese o foarte apropiată prietenă a lui. După masă, Enzo le aduse cafea și lichior. Lui Nicky îi oferiră ceai cu gheață, dar băiatul ceru o Coca Cola.

– Acum nu avem, dragul meu, dar mâine Enzo îți va cumpăra.

– O să-l răsfețI, mamă, spuse Lucia.

– Am mult timp de recuperat cu el, Lucia. Aceasta ridică din umeri cu indiferență.

Când se duse la culcare, Serena nu putu să nu se întrebe dacă și Roberto o va urî la fel de mult ca Lucia.

– Mamă, am văzut niște copii în grădină. Pot să mă joc și eu?

– Desigur, dragul meu, dar să nu faceți prea multă gălăgie, bunicii nu s-au trezit încă.

Dar când coborî Franco Ercoli, ajutat de un valet, fu dezamăgit de faptul că nepotul lui nu era acolo să-l întâmpine.

– Nu-mi place să se joace cu băieții servitorilor, pot avea obiceiuri proaste pe care Nico nu vreau să le deprindă. Era ceva cu care Serena nu se mai confruntase până atunci. Ea știa că italienii sunt foarte prietenoși și abia așteaptă să se bucure de o nouă cunoștință. Dar desigur, ea se întâlnea pentru prima oară cu un reprezentant al nobilimii producătorilor italieni de vinuri!

– Este un copilaș, Nonno, are nevoie de alți copii cu care să se joace. Adulții îl plictisesc, *capisci*? Dar se îndreptă spre locul în care se afla Nicky și-l chemă.

– Vino să-ți saluți bunicii, dragule. Pe moment, băiatul ar fi vrut să protesteze, dar fugi spre bunicul lui și-l sărută.

– *Ciao*, Nonno, *come sta*?

– *Bene*, Nico. Copiii aceia n-ar trebui lăsați în grădină, nu te poți juca cu ei.

– Dar, Nonno...

Bunica îl atinse ușor pe umăr.

– Vino, Nico, o să-ți arăt grădina. Am diferite ascunzători acolo.

– Pot veni și eu? întrebă Serena care abia aștepta să scape de bătrânul acela prea plin de el.

Petrecură o oră plăcută în acea grădină imensă. Oriana Ercoli le arătă cuiburile păsărilor.

– Curând vor avea pui, Nico. Hai să vedem dacă găsim, cum îi spuneți voi... a, da, broasca țestoasă. Trăiește de mulți ani în piscină. A fost preferata lui Gino, iar acum fiul lui se joacă cu ea, șopti Oriana către nora ei.

– Mă bucur mult că am reușit să-l aduc să-l vedeți, doamnă. Aș fi vrut s-o fac mai devreme, dar...

Femeia suspină și dădu din cap cu tristețe.

– Nu știu de ce a procedat Gino așa. Iar Roberto și Lucia nu mi-au spus nimic despre ce au găsit în Anglia. Cred că ei te învinuiesc de ceva, draga mea, dar eu gândesc altfel. Femeia îi surâse Serenei. Dar înainte ca Serena să poată spune ceva, fură întrerupte de vocea aspră a Luciei.

– Aici erai, mamă? Bucătarul vrea să te întrebe ceva.

Și în zilele următoare, Serena observă că de câte ori încerca să aibă o discuție cu vreunul din socrii ei, Lucia intervenea la momentul oportun, zădărnicind totul. Nicky își urmărea cu ochii mari mătușa și se vedea clar că se temea de ea. Pentru a mai scăpa copilul din acea atmosfera tensionată, Serena anunță la cina din acea seară:

– Aș vrea să-l duc pe Nicky la plimbare, în Garda, pe lac, poate.

Nicky se arătă fericit, iar seara, înainte de culcare, o strigă pe Serena care răsufla ușurată că mai trecuse o zi în casa Ercoli:

– Mamă, acolo mergem mâine? întrebă copilul de pe balcon, arătând spre partea în care se afla lacul. Vino să vezi...

Deodată, Serena auzi un zgomot de parcă s-ar fi prăbușit ceva și din doi pași fu la marginea balconului, tocmai la timp pentru a-și prinde copilul. Spre disperarea ei, ea văzu că partea stângă a balustradei balconului de fier forjat se desprinsese și atârna deasupra unei alei. Serena puse copilul în pat, cu genunchii tremurând. Acesta îi spuse speriat:

– Mamă, nici n-am atins balconul! Balustrada s-a rupt chiar când am pus piciorul în balcon. Copilul

se agăță de bluza Serenei: Mamă, puteam să cad, nu-mi place prea mult Italia asta... de fiecare dată mi se întâmplă câte ceva.

– Sper că este o întâmplare, Nicky, și că-l vor repara imediat. Oricum, vom pleca mâine la plimbare și vei uita acest incident. Serena rămase cu el pentru a se asigura că băiatul adormise. După ce-l înveli, Serena se îndreptă spre balconul a cărui balustradă căzuse, vrând să constate ce se întâmplase de fapt. Și când examină cu atenție bara care fixa balustrada în perete, abia își înăbuși un strigăt. Aceasta fusese desfăcută. Desigur, fusese o tentativă de a face ca balconul să devină nesigur. Cineva încercase să-i ucidă fiul, în mod deliberat. Serena își spuse că Nicky nu trebuia să știe asta. Se simți cuprinsă de disperare și dezolare și începu să străbată încăperea cu pași mari. Ce trebuia să facă? Oare ea făcuse vreo greșeală? Trebuia să le spună socrilor săi despre temerile ei? Atunci își aminti de bătrânul Enzo și se hotărî să-i spună lui. Se năpusti pe scări, spre bucătărie, unde omul își lua cina.

– Signora, ce s-a întâmplat? întrebă Enzo ridicându-se.

– Îmi pare rău că vă întrerup cina, dar sunt foarte speriată. Este vorba despre balconul de la camera lui Nicky, începu ea răsuflând cu greutate. Când Nicky a vrut să iasă pe balcon în seara asta, un colț s-a prăbușit și abia l-am putut salva.

Omul păli.

– M-am dus să verific eu totul după ce copilul a adormit. Cred că balustrada de fier forjat a fost slăbită intenționat.

– *Madre mia*, murmură omul, este așa cum m-am așteptat. Apoi, de parcă și-ar fi amintit deodată cine era Serena, îi spuse: o să pun pe cineva să-l repare, *signora*, ca să nu mai facă probleme.

– Dar cine....? începu Serena, iar omul ridică o mână în sus semn că trebuia să se oprească.

– Casa este destul de veche, signora, iar lucrurile vechi încep să cedeze.

Serena se ridică mușcându-și buzele, mai nedumerită decât venise.

– Bine, Enzo, las totul în seama dumitale. Din glasul ei se vedea clar că nu era mulțumită de răspunsurile lui. Servitorul cel bătrân o urmări cu ochi tulburați cum pleacă.

Dimineața următoare Serena constată că Nicky nu mai era neliniștit de incidentul din ajun.

– V-am umplut rezervorul mașinii, *signora*, îi spuse Enzo.Vă rog, fiți foarte atentă.

– Așa voi face, Enzo, mulțumesc pentru sfaturi.

Când se întoarse să plece spre mașină, Enzo îi spuse:

– Signora am uitat să vă dau scrisoarea asta, a venit de dimineață.

Serena recunoscu bucuroasă scrisul lui Lettie.

– Mulțumesc, Enzo, zise ea grăbindu-se spre mașină. Deschise scrisoarea lui Lettie care-i scria:

N-am dat adresa ta Daniellei, i-am spus că dacă are vreun mesaj ți-l voi trimite eu. Sper că te simți bine, draga mea, și că totul este așa cum te-ai așteptat. Eu mă descurc destul de bine cu Walter. Scrie-mi când ai puțin timp.

Nu fără oarecare dezgust, deschise și scrisoarea de la Danielle. Aceasta nu spunea nimic despre avort, nu avea nici regrete, cât despre înapoierea banilor, nici vorbă! Danielle îi scria despre o călătorie în Franța pe care intenționa s-o facă împreună prietenii. Era o scrisoare caracteristică surorii ei. O rupse dezgustată și se duse să-l cheme pe Nicky.

Capitolul 6

Călătoria de la Bardolino la Garda nu dură mult. Era încă devreme, în localitate nu începuseră să sosească turiștii, dar străzile erau pline de camioane care transportau marfă spre hotelurile de pe malul lacului.

– Să găsim un loc de parcare, nu? zise Serena.

Ea coborî geamul mașinii și scoase capul să întrebe unde era o parcare apropiată. Lângă ea se afla un camion, iar șoferul acestuia, un tânăr, se pierdu când văzu o femeie blondă, atât de frumoasă. După ce îi dădu indicațiile necesare, el o invită la o cafea.

Spre uimirea ei, Serena îl văzu pe Nicky aruncându-i o privire mustrătoare tânărului. Băiatul încerca să-și protejeze mama! După ce par-

cară mașina, porniră pe aleile pietruite, trecură pe sub arcadele vechi de piatră, fascinați de zgomotul străzilor, de farmecul magazinelor. Se aflau expuse fructe proaspete și legume, pește din soiuri mai ciudate, pe tarabe, se aflau expuse haine frumos colorate sau încălțăminte din piele fină. Toate acestea erau învăluite în aromele mâncărurilor care se vindeau tot pe stradă, și care se împleteau cu aroma cafelei proaspete. Și peste tot se aflau italieni cu poșete de pai, pline de cumpărături, sau stând la soare în piețele mici. Lui Nicky îi plăcea ceea ce vedea și Serena își spuse că pe zi ce trecea el devenea tot mai italian. Singurul lucru care-i displăcea era faptul că oamenii se opreau să-l mângâie și să-l sărute pe obraji.

– *Bello, bello ragazzo*. Atunci, el roșea și se încrunta.

– Nu-ți face probleme, Nicky, este plăcut să fii iubit de toată lumea.

Băiatul își ștergea fața cu dosul palmei.

– Nu-mi place să fiu sărutat de necunoscuți, spunea el.

– Hai să mâncăm o înghețată, vrei? Serena așteptă cu multă răbdare până când băiatul își alese felurile de înghețată pe care le dorea.

După ce terminară înghețata, Nicky o rugă să-l ducă la malul lacului. Dar pe când își lua poșeta, Serena observă figura unui bărbat care îi părea cunoscut. Sigur îl mai văzuse o dată! În avion, sau la Veneția? Nu, nu putea fi sigură, căci italienii semănau mult între ei, dar pe acest bărbat îl remarcase pentru înălțimea lui neobișnuită pentru un italian. Serena ridică din umeri și trecu mai departe. Nicky fu foarte entuziasmat la vederea lacului și a numărului mare de vaporașe, bărci sau hidrobiciclete și îi propuse Serenei să închirieze una.

– Altă dată, dragul meu, spuse Serena, acum aș vrea să luăm prânzul la unul dintre restaurantele de pe malul lacului. Se așezară la o masă care îi dădea lui Nicky posibilitatea să urmărească bărcile și vaporașele de pe lac. În jurul lor, lumea se bucura de acea zi frumoasă și de mâncarea gustoasă pe care o oferea restaurantul. Serena își ridică fața spre soare pentru ca tenul ei să capete culoarea piersicii, în timp ce tenul măsliniu al lui Nicky se închidea tot mai mult la culoare, cu fiecare zi care trecea. Comandară o cremă de ciuperci, apoi ravioli și ca desert o prăjitură cu migdale, tor-

tiglione, care-i plăcea lui Nicky. Serena bău un vin ușor, Soave, iar Nicky Coca-Cola, într-un pahar cu multă gheață.

– Iar acum aș vrea să stau puțin la soare, Nicky, să nu te depărtezi de locul acesta, da?

– Nu, mamă, îi promise el și se îndreptă spre malul lacului unde un grup de băieți pescuia cu undițe improvizate. Serena auzi strigătul de bucurie când Nicky prinse și el un pește cu o undiță împrumutată de unul dintre copii. Simți că ar putea ațipi foarte ușor, dar era prea riscant s-o facă. Era conștientă că nu trebuia să-l scape nici o secundă din ochi pe copil, dar abia avea puterea să se miște.

– Nicky, vino! îl strigă ea, iar copilul ridică exasperat din umeri, apoi după ce-și luă rămas bun de la copii reveni la ea.

– Mamă, ne distram atât de bine!

– Știu, dragul meu, dar trebuie să ne întoarcem și drumul este destul de aglomerat.

– A fost grozav, mamă, spuse Nicky care nu uita partida de pescuit.

– A fost, Nicky, spuse Serena gândindu-se că poate Lucia va fi mai bine dispusă când vor ajunge

ei acasă. Ceva din atitudinea Luciei o îngrijora. Chiar și când îl privea pe Nicky, aceasta lăsa clar să se vadă că nu-l plăcea. Niciodată n-o voi ierta pentru că a sugerat că Gino m-a considerat prostituată, își spuse Serena.

– Nonno, i-am cumpărat un cadou lui Lettie, spuse Nicky fericit, cu pachetele în brațe. Dar când ajunse la fotoliul bunicului, în locul acestuia fu surprins să găsească un bărbat înalt, brunet, pe care el îl confundă pentru o clipă cu Gino.

– Tata? Nicky pufni în plâns dar se opri când observă că bărbatul nu era tatăl lui, ci un bărbat care semăna foarte mult cu acesta. Lăsă umerii în jos și se întoarse uluit spre Serena.

– Nu este... am crezut că e tata, șopti el.

Serena îl îmbrățișă.

– Știu dragul meu, dar Roberto este fratele tatălui tău, îi spuse Serena printre lacrimi.

– *Ciao* Nico, eu sunt unchiul tău, Roberto. Vocea bărbatului, care semăna atât de mult cu vocea lui Gino, îl făcu pe băiat să ridice ochii încă

înlăcrimați spre el. Bunicul nu este aici, poți să-mi arăți mie cadoul pe care l-ai cumpărat pentru Lettie.

– Dar tu n-o cunoști pe Lettie!

– Am cunoscut-o, Nicky, te-am văzut și pe tine.

– Eu nu-mi amintesc asta!

– Tu dormeai atunci, Nico, dar mama ta mi-a dat voie să te văd. Atunci am cunoscut-o și pe Lettie.

Încă neîncrezător, Nicky încercă să-i zâmbească.

– Este foarte frumos darul pentru Lettie, sunt sigur c-o să-i placă.

– Am cumpărat și bomboane pentru copiii care erau ieri în curte, dar cred că bunicul nu le-a mai dat voie să vină aici.

– Nu-i nimic, o să le spun eu să vină.

– Mulțumesc mult, unchiule.

Roberto îl luă în brațe și-l așeză pe genunchi.

– Spune-mi, Nico, cum ți se pare Italia?

– Grozavă, astăzi a fost nemaipomenit la Garda, nu-i așa, mamă?

– Dar Casa Ercoli? Îți place aici?

Nicky ezită un moment, de parcă n-ar fi fost prea sigur de răspuns.

– Da, îmi place, dar cred că este foarte veche. Balustrada balconului de la camera mea s-a rupt și era să cad de la înălțime. Mamei i-a fost teamă, dar eu nu m-am speriat prea tare, adăugă el mândru.

– Balconul? Cum se poate? Roberto o privi pe Serena.

– Da, așa este, l-am prins pe Nicky la timp, altfel... Oricum, aș vrea să discutăm problema asta.

– Eu mi-aș dori două lucruri, să merg cu barca și să văd o vie adevărată, acasă nu avem așa ceva.

– Este o dorință care se poate îndeplini foarte ușor, Nico. La vie vom pleca săptămâna viitoare, dar cu barca te pot duce chiar mâine.

– Ai o barcă cu motor? întrebă Nicky cu ochii mari.

Serena se schimbă la față. Oare era cazul să riște, să lase copilul cu Roberto? Oare toate accidentele fuseseră premeditate, mașina, căderea în canal la Veneția, balconul? Serena își trecu degetele prin părul des. Oare era totul numai în închipuirea ei? Serena nu se putea împăca cu acele priviri pline de ură pe care i le arunca Lucia. Și poate nici lui Roberto nu-i convenea să mai apară

un moștenitor cu care să împartă averea familiei. Chiar dacă era așa, el își ascundea sentimentele mult mai bine decât sora lui.

– Mergem, mamă? Mergem cu unchiul Roberto cu barca?

Văzând că Serena ezită, Roberto susținu rugămintea lui Nico.

– Veți fi în siguranță cu mine, *cognata*. Este o ambarcațiune minunată.

Oare el îi citise gândurile? Realizase că ea se temea pentru viața fiului ei?

– Sigur că vom merge. Mulțumim pentru invitație, Roberto.

– Vă rog să fiți pregătiți mâine devreme, ca să nu înceapă căldura. Apoi, Roberto începu o altă discuție cu Nico, despre bărcile pe care acesta le văzuse pe Tamisa.

În aceeași seară, când terminară cafeaua și lichiorul, Roberto se ridică și-i întinse mâna.

– Te invit la o plimbare în grădină, Serena, avem multe de vorbit. Pe moment, ea vru să-l refuze, dar văzând o provocare în ochii lui, îl urmă.

Era o seară foarte frumoasă. Cerul era de un albastru siniliu, fără nori, plin de stele care păreau atât de aproape încât aveai impresia că dacă întinzi mâna le poți atinge. Nu se simțea nici o adiere iar florile din grădină umpleau aerul cu felurite miresme. Se auzea doar susurul celor două fântâni din centrul grădinii. Spre surprinderea ei, Serena deveni dintr-o dată conștientă de prezența masculină de lângă ea, de mirosul after-shave-ului acestuia, de aroma țigărilor pe care le fuma.

– Ce plăcută este această grădină, spuse ea ridicându-și fața spre cerul înstelat, fără a dori să tulbure tăcerea. Roberto se opri, o privi o clipă, de parcă ar fi vrut să descopere ceva, un adevăr de care nu era sigur.

– Cred că ne-am înșelat toți în privința ta, Serena, începu el cu un ton solemn. Te-am invitat aici ca să-mi cer scuze.

Serena se întoarse uimită spre el, iar el îi luă mâna, trase aer în piept apoi continuă:

– Am greșit toți. Când am aflat de căsătoria lui Gino, de la cineva care lucrează la birourile noastre din Londra, căsătorie pe care el ne-a ascuns-o atâția ani, am gândit tot ce era mai rău despre

femeia pe care fratele meu o ținea ascunsă. Am considerat că nu era demnă de noi. Apoi, am aflat despre aventurile lui în Anglia, mai ales despre fata cu care a murit în accident...

Pe când își continuau plimbarea pe aleile parcului, iar tufișurile de trandafiri le atingeau umerii, Serena fu tentată să-i spună despre Danielle și sarcina ei. Dar nu avea sens să mai întineze amintirea lui Gino, de ce să producă și mai multă durere familiei lui?

– Atunci, ți-am spus acele lucruri îngrozitoare, pentru care îmi pare rău și-mi cer scuze încă o dată. M-am gândit că poate copilul nu este al lui Gino, asta până când l-am văzut atunci, dormind. Îmi pare rău pentru felul în care am gândit, și pentru tot ce a făcut fratele meu. A fost un prost.

– Acum totul este de domeniul trecutului, Roberto, așa că te rog încearcă să uiți. Eu am făcut-o deja.

– Trebuie să rămâi aici cu noi, în Casa Ercoli, Serena.

– Să stau aici? Nu se poate, Roberto, am casa, serviciul, pe Lettie. Iar Nicky merge la școală acolo, nu pot să rămân. Am venit aici doar în vizită.

– Dar Nico este nepotul nostru, nu mai există alți moștenitori, *capisci*?

– Tu și Lucia sunteți destul de tineri ca să aveți copii, insistă ea. Iar în timp ce vorbea se întrebă cum nu se căsătorise un tânăr atât de atrăgător ca el. Probabil că avea treizeci și cinci de ani.

– În acest caz, trebuie să lași băiatul cu noi.

Serena se înfurie.

– Niciodată! Nicky este prea mic pentru a rămâne și fără mamă. Niciodată nu-mi voi părăsi copilul. Serena se înfuria tot mai tare pe măsură ce vorbea și dintr-o dată, toată frumusețea serii pieri. Cum puteau să se gândească măcar că ea le-ar da de bunăvoie copilul? Serena încercă să se controleze, să evite a-i spune că se temea pentru siguranța lui Nico, dar reuși să se abțină în cele din urmă, de teamă că, poate, incidentele fuseseră cu totul întâmplătoare. Dar dacă nu era așa, și Roberto avea aceleași sentimente ca Lucia, dar fiind mai deștept putea să le mascheze mai bine? Serena se simți dintr-o dată foarte singură. Lăsă umerii în jos și simți că-i lipsesc sfaturile înțelepte ale lui Lettie, sau ale lui Walter. Aici se simțea ca un prizonier în tabăra inamică. Roberto îi atinse ușor brațul.

– Te rog, Serena, n-aș vrea să ne certăm. Stai cât de mult poți, totul se poate rezolva până pleci. Ai vrea să vezi vreun loc anume mâine? Barca mea îți stă la dispoziție.

– Oriunde este la fel de frumos, Roberto.

El zâmbi și Serena își spuse că ar vrea să-l vadă zâmbind mai des pentru că atunci când o făcea, trăsăturile i se destindeau și el părea mult mai tânăr. Când ajunseră din nou în casă, el le spuse părinților despre plimbarea de a doua zi, iar Serena îi aruncă o privire Luciei. Ceea ce văzu pe figura acesteia o făcu să se înfioare.

Soarele era deja sus pe cer, iar ei se grăbiră spre fundul grădinii de unde trecură pe un mic debarcader unde era ancorată barca lui Roberto. Mirosea a unsoare și a vopsea proaspătă, când Roberto deschise ușile mari ale șopronului în care ținea barca.

– Mamă, vezi cât este de mare și frumoasă?

– Am făcut toate pregătirile, am luat hrană și apă, le spuse Roberto conducându-i spre barcă. O

ajută pe Serena să urce la bord, apoi pe Nicky. Serena se hotărâse după îndelungi ezitări să se îmbrace în pantaloni albi și un tricou alb cu negru. Fusese foarte atentă să nu-i deranjeze pe membrii familiei, căci știa că ei mai țineau doliu. Oricum, Serena nu-și făcea probleme, știa că negrul mergea foarte bine cu tenul ei alb. În lumina soarelui, părul ei strălucea ca argintul topit și Roberto abia se mai putea abține să n-o privească. Roberto porni motorul și barca țâșni lăsând în urmă o dâră de spumă. Serena nu-și putea lua ochii de la Roberto. El era îmbrăcat în alb, ceea ce-i accentua tenul măsliniu. Curând intrară pe lac, iar vântul spulberă părul Serenei, ducându-i-l spre spate, iar ea îl prinse cu o eșarfă de șifon pentru a nu-i mai cădea în ochi. Nicky, cu ochii strălucind de emoție, nu se putea sătura de peisajul care se deschisese în fața lor. Roberto îi puse pe cap o șapcă, cu care îi acoperi chiar și un ochi, făcându-l să semene cu un pirat, se gândi Serena. Pe lac se aflau multe tipuri de ambarcațiuni, unele pline cu turiști; bărci de pescari, comercianți care-și transportau mărfurile la hoteluri, iahturi, bărci cu pânze.

– Traversăm lacul Garda, iar dacă vom avea timp vom și înota la întoarcere, ce zici, Nicky?

– O, ar fi minunat, mi-am pus și slipul cel nou, anunță Nicky, iar Serena îl văzu pe Roberto zâmbind la vederea unor chiloței atât de mici.

– Pot să conduc și eu barca, unchiule?

Zâmbind, Roberto puse mânuța copilului pe volanul bărcii.

Văzându-l atât de fericit pe Nicky, Serena avu o strângere de inimă: băiatul ei simțea nevoia unui tată, asta era clar.

Roberto, care n-o scăpa nici o secundă din ochi, o întrebă:

– Să oprim aici, Serena, la Malcesine? Cred c-o să-ți placă. Serena încuviință, iar Roberto trase la mal între alte ambarcațiuni. Serena fu încântată de ceea ce văzu. Roberto îi arătă castelul medieval care domina un mănunchi de case aflate pe marginea lacului, dincolo de care începea muntele.

– Este castelul Scaliger, îi spuse Roberto. Iar acolo este Monte Baldo. Vino, Serena. Roberto luă mâna lui Nicky și-i conduse pe o alee pietruită care ducea spre o zonă de promenadă cu multe cafenele și restaurante. Nicky se opri la magazinele

care vindeau cele mai minunate jucării, neputând să reziste la vederea lor, iar Roberto îi cumpără toate jucăriile pe care copilul le ceru.

– Nu-l răsfăța prea mult, zise Serena.

– Am de recuperat mulți ani pe care i-am pierdut din viața copilului. Nicky îl prinse de mână fericit.

– *Zio*, îți mulțumesc mult pentru toate darurile.

– Mă bucur că ți-au plăcut, Nico, iar acum trebuie să alegem ceva și pentru mama.

– Da, unchiule, te rog, știu că ea nu are evantai. Ce frumoase sunt cele de acolo, unchiule!

Într-adevăr, vitrina unui magazin era plină de evantaie de toate culorile și dimensiunile.

– O, nu, Nicky, n-ar fi trebuit... interveni Serena.

– Vino, Serena, sau vrei să aleg eu pentru tine? îi spuse Roberto.

Serena văzu prețurile evantaielor și i se părură exorbitante.

– Aș vrea unul negru, spuse ea alegându-l pe cel mai ieftin.

– Nu, vreau să-ți alegi ceva mai frumos, insistă Roberto. În cele din urmă, ieșiră din magazin cu

un superb evantai de mătase, cu pietricele colorate montate în mânerul de fildeș. Deschis arăta ca o coadă de păun.

– Mulțumesc, Roberto, este foarte frumos, murmură Serena.

Roberto care putea s-o privească în voie își spuse că ochii ei străluceau ca două stele.

– A fost plăcerea mea, doamnă, îi spuse el zâmbind iar Serena se gândi că trecătorii care-i vedeau pe toți zâmbind fericiți își închipuiau poate că ei formau o familie ieșită la plimbare. Aleseră un hotel mai retras pentru a bea cafeaua. Serena știa că lui Nicky i-ar fi plăcut un altul, care se afla mai aproape de apă, dar copilul se consolă cu înghețata pe care o mâncă aici, servită într-o cupă elegantă, cu picior foarte înalt. Serena se întreba ce o făcea să se simtă afectată de prezența acestui bărbat.

Roberto le arătă ruinele castelului Rocca, ridicat în secolul doisprezece, iar Serena observă cu câtă plăcere vorbea Roberto despre lacul acesta și tot ce se afla pe malurile lui; lacul era mândria lui, casa lui, locul în care copilărise. Roberto îi conduse spre terasa restaurantului, care se afla unde-

va la malul lacului, unde vița de vie creștea deasupra meselor din fier forjat vopsite în alb. Cu multă răbdare, Roberto îl ajută pe copil să-și aleagă felurile de mâncare preferate.

– Aș vrea o salată pentru început, unchiule. Apoi, o supă englezească. Nicky nu știa să citească prea bine, iar Serena fu surprinsă de răbdarea cu care Roberto îl ajuta să descifreze slovele.

Serena ceru aceleași feluri și niște fructe.

– Iar vinul?

– Va fi alegerea ta, spuse Serena.

Desigur, Roberto începu cu niște paste. Serena era uimită că italienii începeau toate mesele cu paste dar reușeau să-și păstreze silueta. Când ajunseră la cafea, Roberto îl lăsă pe Nico să se joace cu copiii de la mesele învecinate.

– Am observat că Nico nu prea vorbește de tatăl lui.

Serena simți că inima începe să-i bată mai tare.

– Este foarte mic, uită lucrurile sau persoanele pe care nu le are permanent în fața ochilor. Apoi, parcă dintr-o dată și le reamintește. De fapt, el n-a stat cu Gino. Tatăl lui venea o zi sau două pe lună și asta în cele mai fericite situații.

După cum ți-am mai spus, după nașterea lui Nicky noi ne-am separat. El avea alte iubiri, eu fiul și serviciul.

– Și tu n-ai avut pe nimeni în timpul acesta?

– Este problema mea, Roberto, îi răspunse ea cu răceală.

– Scuză-mă, îmi pare rău că am pus o asemenea întrebare.

Serena ridică din umeri, fără a crede că lui chiar îi părea rău.

– O să poți înota puțin, dragul meu, îi spuse ea băiețelului.

– De fapt, înot foarte bine, unchiule o să vezi, se lăuda puștiul.

– Ești un băiat curajos, Nico, îi spuse Roberto. Serena, care îi privea pe amândoi, nu putea crede că Roberto i-ar putea face vreun rău lui Nicky, comportamentul lui față de copil n-o îndreptățea să creadă asta. Urmărindu-l pe Nicky care era cucerit de unchiul său, Serena își dori să poată avea și ea aceeași încredere în el. Atunci când râdea de poznele băiețelului, Roberto părea mult mai tânăr, mai destins, mai puțin rezervat. Din nou, Serena avu în preajma lui aceeași senzație ciudată, bărbatul era atât de frumos! Privindu-l,

Serena se întrebă cum ar fi să fie iubită de un asemenea bărbat. Oare el și-ar dezvălui caracterul femeii iubite? Roberto ar fi un tată minunat, își spuse ea. Nu putea crede că acest bărbat ar vrea s-o îndepărteze de fiul ei, pe care să-l lase la Casa Ercoli, la dispoziția oribilei lui surori.

– Te frământă ceva, Serena? o întrebă Roberto care o urmărea.

– Nu, doar leneveam. Mai avem de mers până la locul unde vom înota? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

– Ți-am spus, mamă, suntem foarte aproape de locul acela, o lămuri Nicky. Iar eu o să-mi las lucrurile aici, lângă ale unchiului Roberto.

Serena se dezbrăcă în costumul de baie atât de elegant pe care și-l cumpărase de la Londra, înainte de plecare. Când ridică ochii spre bărbatul de lângă ea, simți că roșește. Îl surprinse privind-o cu ceea ce ei i se păru a fi dorință. Roberto avea umerii foarte lați, era bronzat și vederea trupului lui o făcu să freamăte de dorință. O șuviță de păr îi acoperea fruntea, iar el și-o îndepărtă cu o mișcare lascivă. Serena simți că toți acei ani petrecuți fără dragoste își cereau împlinirea.

Reveni la realitate căci era mai bine pentru ea. Porniră înot, și ajunseră la un golfuleț unde apa era foarte mică, încât se puteau vedea și pietrele de pe fund. Lângă mal fusese creat un bazin de înot, în jurul căruia se adunaseră multe familii cu copii.

– Aici este locul în care Nico se va simți foarte bine, nu-l voi scăpa din ochi.

Nici eu, își spuse Serena, dar apoi realiză că nu era cazul să nu aibă încredere în Roberto. Se distrară de minune. Copilul era în culmea fericirii, se juca și țipa de bucurie cu ceilalți copii. Serena porni înot spre marginea bazinului, apoi se întoarse. Trase aer în piept și când vru să iasă se trezi într-o pereche de brațe puternice.

– Roberto! Râzând, el o trase aproape. Iar atingerea trupului lui zvelt o făcu să se înfioare. Roberto observă că obrajii i se coloraseră.

– Înoți foarte bine, cumnată. Dar pe băiat nu trebuie să-l sufoci din prea multă grijă, Serena, este în creștere. Dar Serena nu-l mai auzea, pornise înot spre locul în care se afla Nicky.

– Trebuie să plecăm, dragul meu.

– O, nu, mamă, mă distrez atât de bine. Toni o să mă învețe să mă scufund.

– Nu astăzi, dragule. Ai stat destul în apă.

Nicky bombăni tot drumul spre barcă.

– Dacă vrei să mă ajuți la cârmă, trebuie să-ți usuci părul și urechile cu prosopul ăsta, îi spuse Roberto. Sau ar fi mai bine să folosești foenul de acolo. Fără comentarii, Nicky luă foenul căci îi plăcea să-și usuce părul și acasă, cu uscătorul mamei lui. Dar în același moment se auzi un pocnet, iar Nicky căzu, țipând.

– Roberto, vino repede!

– O, Dumnezeule, Nicky....

Băiatul era palid, speriat, abia mai respira.

– Mamă, s-a stricat dintr-o dată. O, mă doare brațul. Lacrimile-i curgeau din ochii speriați.

– Lasă-mă să văd. Roberto masă brațul copilului. Nico, ce s-a întâmplat? Cred că s-a ars o siguranță, dar nu era tensiunea prea mare din fericire. Bine că a avut papuceii de cauciuc.

Serena tremura de spaimă. Un alt accident întâmplător? Sau poate foenul îi fusese destinat ei? Toate temerile și îndoielile îi reveniră cu și mai multă putere. Dumnezeule, puteau fi undeva în siguranță? Oare Roberto avusese vreun rol în asta? Serena simți un junghi în inimă, dorindu-și ca gân-

durile ei să nu se adeverească. Ea nu-l voia pe Roberto vinovat. Își întinse cu grijă fiul și nu-i dădu voie să se mai miște până aveau să ajungă la Casa Ercoli. Stând alături de fiul ei, ea-și repeta că nu putea înțelege cum Roberto trecea de la o stare de bunătate și înțelegere, la fapte îngrozitoare, cum era defectarea foenului. Îi putea fi fatal, căci atât părul cât și mâinile ei fuseseră ude.

– A fost un accident, Serena. Am pus ieri pe cineva să verifice barca, dar cui i-ar fi trecut prin cap că ar putea fi probleme cu foenul? Serena tăcu, nevoind să-l acuze de nimic. Nu se putea gândi decât la primejdiile prin care trecuse fiul său. Fuseseră prea multe coincidențe. Iar acum ea nici nu mai știa în cine să aibă încredere.

Nu trebuie să mă las impresionată de felul în care arată acest bărbat, își spuse Serena. Trebuia să învăț ceva din viața petrecută alături de Gino, să nu am încredere în nici un Ercoli. Iar bărbatul de lângă ea îi înțelese temerile. Și soarele dispăru dintr-o dată din acea zi minunată pe care o petrecuseră împreună. Ajunseră la Casa Ercoli fără a mai schimba prea multe cuvinte pe drum. Nicky

alergă să-i povestească despre călătorie lui Nonno, iar Serena abia-și ascunse îngrijorarea când Nicky începu să le spună bunicilor despre primejdia prin care trecuse.

Oriana Ercoli veni lângă Serena.

– Nu-i de mirare că ești îngrijorată, Serena. Nu-ți face probleme, Roberto are multă grijă de barca lui, așa că n-o să se mai repete.

Oare nu va mai exista nici un pericol pentru micuțul ei? Când ridică ochii, Serena îl văzu pe Roberto cu privirea ațintită asupra ei. Lucia, care se afla alături de el, o privea și ea. Serena simți fiori de teamă. Duse copilul la culcare, îi citi o poveste pentru a-i alunga temerile, apoi după ce adormi mai rămase alături de el, veghindu-l. După o oră, când văzu că puștiul doarme liniștit, Serena ieși în grădină căci nu se simțea în stare să facă față conversației cu membrii familiei Ercoli.

– A, aici erai, *cara*, auzi ea. Serena se întoarse surprinsă. Nu-l auzise pe Roberto apropiindu-se.

– Da, Roberto, voiam să fiu singură și....

– Să te las, atunci? Spune-mi ce te preocupă, Serena, ai fost îngândurată în timpul cinei.

– Nu pot să nu mă gândesc la toate primejdiile prin care a trecut Nicky de când am venit în Italia. Alunecarea în apă, foenul, balconul.

– Serena, în fiecare an când ne ducem la vie, lucrătorii verifică toată casa, fac reparațiile necesare, redecorează. Săptămâna aceasta au examinat toată casa. Cred că asta s-a întâmplat. Cineva a curățat mortarul ca să vadă dacă balconul este deteriorat. N-ar fi trebuit să i se dea tocmai lui Nico acea cameră, sau ușa de la balcon ar fi trebuit blocată. Este o casă foarte mare, de aceea se mai fac și greșeli, draga mea. Nu mă crezi, Serena? Crezi că toți bărbații familiei Ercoli sunt așa ca Gino, niște mincinoși?

– Nu știu ce să mai cred. Vocea ei sună atât de slab, de nesigur, încât Roberto o luă în brațe.

– Micuța mea! Vocea lui sună înăbușit, dar ea se simți bine în brațele lui. Trebuie să ai încredere în mine, draga mea.

Să aibă încredere? Serena îl împinse, speriată de atracția pe care o simțea pentru acest bărbat.

– Mă duc la culcare, Roberto, îți mulțumesc pentru această zi.

Capitolul 7

– Am crezut că vom pleca la țară, să vedem cum crește via, spuse Nicky nu fără oarecare regret, când i se spuse că nu vor pleca în zilele următoare.

– Și eu așteptam cu nerăbdare, dragul meu, dar unchiul Roberto spune că mai trebuie să așteptăm puțin, viile nu s-au copt încă. Serena așteptase plecarea la vie pentru a scăpa de primejdiile care-i pândeau fiul în Casa Ercoli. De fapt, ea mai avea un motiv, dorea să fie cât mai departe de Roberto. Când începea culesul viilor el avea să fie mult mai ocupat și ea nu va mai face eforturi să-l evite. Și, mai ales, nu va mai vedea figura Luciei care era la fel de neprietenoasă cu ea și fiul ei. Lucia era, în schimb, bună prietenă cu Maria Donatti și o încuraja să insiste să-l cucerească pe Roberto.

– Nu știu de ce nu mă suportă Maria. Tu știi cumva, Nonna? Serena își ajuta soacra să descurce jurubițele de mătase cu care lucra. Oriana Ercoli nu spuse nimic pe moment. Apoi, după un oftat prelung, ea-și ridică privirea spre nora ei.

– Maria trebuia să se căsătorească cu Gino! El a așteptat ca fata să împlinească vârsta legală. Desigur, ar fi fost o căsătorie aranjată, așa cum se practică în familiile bune, căci familiile noastre fac afaceri împreună de multă vreme. Serena se simți descumpănită de adevărul destăinuit de soacra ei. Oare câte va mai afla despre duplicitatea lui Gino?

– Nu trebuie s-o învinuiești pe Maria. Ea, ca și noi de altfel, n-a știut de căsătoria ta cu Gino, căci el o curta ori de câte ori venea aici. Când a aflat adevărul de la Roberto, n-a știut ce să mai creadă, i-a fost rușine. Iar Roberto a fost foarte bun cu ea, așa că fata a pus ochii pe el, acum. Și-a transferat toată afecțiunea asupra lui, sperând să se căsătorească cu el, pentru continuarea legăturilor noastre de familie.

– Înțeleg, zise Serena deși nu era chiar așa, pentru că lucrurile de acest gen erau străine de felul ei

de a gândi. Maria era tânără și drăguță, cât despre Roberto, ce să mai vorbim? Oricum, împreună vor fi un cuplu reușit.

– Încearcă să ignori totul, draga mea. Tu și cel mic ne-ați devenit foarte dragi, știi asta?

Tocmai atunci, Roberto ieși din birou cu o servietă și multe dosare.

– A, Serena, nu pot sta acum de vorbă, dar spune-i lui Nico că mă duc la vie să văd ce mai trebuie făcut pentru ca mutarea noastră să aibă loc cât mai repede. Voiam să te întreb dacă vrei să iei cina în oraș cu mine, undeva pe marginea lacului?

Luată prin surprindere, Serena începu să se bâlbâie:

– I-am promis lui Nicky că-l duc în oraș, în seara asta. Îmi pare rău, Roberto, i-am promis că mergem singuri. Serena se simți vinovată pentru că-l minți pe Roberto, dar oricum, o cină în doi la lumina lumânărilor nu era indicată în situația lor. De ce n-o inviți pe Maria? Sunt sigură că i-ar face plăcere.

Roberto o privi lung, dar nu făcu nici un comentariu.

– Bine, poate altă dată. La revedere.

Nicky era entuziasmat de îmbrăcămintea de seară pe care trebuia s-o poarte și arăta ca un

bărbat în miniatură. Serena abordă și ea o ținută foarte elegantă. Purta un costum de mătase gri-închis, un colier filigranat cu brățară asortată, iar părul și-l ridicase în vârful capului, lăsând să i se vadă gâtul lung și subțire. Petrecură o seară minunată, pe marginea lacului, încântați de muzica italienească. Nicky comandă pentru el mâncarea italienească pe care o cunoștea de acum și bău nectar.Târziu, pe când își beau cafeaua, cineva se așeză la masa lor.

– Mamă, uite-l pe unchiul Roberto! strigă Nicky bucuros.

– *Ciao*, Nico, bună seara, Serena, sper că nu te deranjează prezența mea. Am venit să vă duc acasă.

Luptând să-și recapete graiul care-i pierise la vederea lui, Serena spuse:

– Mulțumim, Roberto, dar nu era nevoie, am mașina aici.

– Da, am văzut-o, numai așa v-am descoperit. Am trimis mașina mea acasă, așa că pot merge cu voi.

Serena vru să protesteze, dar de dragul lui Nicky se abținu.

– Bine, în acest caz putem pleca imediat, spuse Serena vădit iritată de sosirea lui Roberto. Ea se ridică și se îndreptă spre mașină remorcându-l pe Nicky care ar mai fi rămas.

– De ce n-ai luat-o și pe Maria?

– Îmi pot alege singur partenerii, Serena, fu răspunsul lui.

– Nonna mi-a spus dimineața despre Maria și Gino.

– Păcat! Ai suferit prea mult din cauza lui, așa că era mai bine să nu mai știi și asta. Dar noi n-am știut că Gino se căsătorise.

– Nu-ți face probleme, Roberto, deja nu mai sunt afectată de duplicitatea lui Gino.

– M-ai iertat, draga mea, pentru cele ce ți-am spus atunci la Londra?

Serena se simți destul de ciudat și după ce trase aer în piept, îi spuse:

– Da, te-am iertat, pe atunci nu mă cunoșteai, am și uitat ce mi-ai spus.

– Îți mulțumesc, Serena. Arăți minunat, cred că Nico este foarte mândru să aibă o mamă atât de frumoasă.

– Și eu sunt mândră de el, Roberto.

– Brățara se potrivește de minune cu culoarea ochilor tăi.

Serena se simți dintr-o dată iritată. Oare ce urmărea Roberto cu acest compliment?

– Am primit brățara cadou de la Gino când am împlinit optsprezece ani, cu o zi înainte de căsătorie. Am cumpărat colierul ca să se asorteze cu ea.

– Mai porți încă brățara?

– Da, pentru ca să-mi aducă aminte cât de naivă am fost, și mai ales că nu trebuie să mă mai las vreodată păcălită de un bărbat.

– După cum ți-am mai spus, Serena, nu toți bărbații din familia noastră sunt ca Gino. Te rog, crede-mă.

Serena ridică din umeri, fericită că ajunseseră la Casa Ercoli. Roberto îi deschise portiera, și îi întinse mâna ajutând-o să coboare.

– Noapte bună, draga mea, somn ușor. Apoi, Roberto îl luă în brațe pe Nicky care adormise și-l duse în camera lui.

Mult după ce se culcă, Serena mai simți atingerea buzelor lui. Trebuia să stea departe de el. Simțea o mare primjedie în ochii lui negri, în felul în care arăta el. Acest bărbat reprezenta o primejdie pentru o inimă iubitoare ca a ei, care începea să bată prea repede ori de câte ori el se afla în preajmă.

– M-am plictisit, mamă, spuse Nicky, iar Serena fu de acord cu el. Maria Donatti plecase acasă, iar cei doi Ercoli, bunicii, se duseseră să-și vadă vechii prieteni, părinții Mariei.

– Ar fi bine să hrănești broasca țestoasă, dragul meu. Sau poate copiii bucătarului vor să se joace cu tine.

Tocmai când Nicky se grăbea spre curtea din spatele casei, dădu peste unchiul său.

– Plecați undeva, Serena?

– Nu ne mai găsim locul, ăsta este adevărul, Roberto. Eu sunt obișnuită cu munca mea care începe să-mi lipsească.

– Ai fost la Verona?

– Nu încă. De ce?

– Vino cu mine, mă pot face liber în dimineața asta. Lasă-l pe Nicky să se joace în grădină, o să pun una dintre cameriste să aibă grijă de el.

– Nici vorbă! Nu-l las singur pe Nicky, dar aș vrea să merg cu tine la Verona!

Roberto își ascunse dezamăgirea sub un zâmbet.

– Bine, ne vedem în zece minute, la mașină.

Dar Nicky își găsise tovarăși de joacă și nu avea chef să mai vadă alte locuri „vechi“, așa cum numea el castelele și statuile, dar la insistențele Serenei cedă și plecară spre Verona.

Orașul cel vechi era plin de turiști și Nicky se plictisi imediat căci nu-i plăcea aglomerația, nu-i plăcea să fie mereu împins sau să facă loc altora. Chiar și parcarea mașinii fusese o problemă, ca să nu mai vorbim că la jumătate de oră după ce ajunseră începu și ploaia. Iar la Verona plouă serios... Pe ploaia asta chiar și balconul Julietei nu prea arăta deloc romantic, iar Nicky abia-și târa picioarele. El se mai amuză doar la vederea unui neamț care încerca să se apere de ploaie cu ajutorul unei pelerine foarte subțiri pe care după ce o cumpărase, n-o putea desface.

– Trebuia să cumpere două, mamă, ca să fie sigur că una se va desface, zise Nicky.

Roberto îi conduse spre o cafenea apropiată, destul de aglomerată, unde mirosea a haine ude.

Serenei îi păru rău pentru Roberto care dorise să le ofere o zi plăcută dar vremea îi zădărnicise planurile.

– Îmi pare rău draga mea, spuse el cu o voce blândă care o făcu să se înfioare.

– Nu aveai cum să prevezi schimbarea vremii, îl consolă Serena. Nu-ți face probleme, câteva picături de ploaie nu fac rău nimănui.

A doua zi, Roberto termina micul dejun când Serena intră în camera de zi.

– Bună dimineața, draga mea, cum te simți?

– Foarte bine, Roberto, mulțumesc.

– Înainte de a pleca am vrut să te întreb dacă ai vrea ca Nico să învețe călăria. Avem aici în zonă o școală de călărie, cu profesori foarte buni și cai frumoși.

Serena păli căci întrevăzu o altă posibilitate ca fiul ei să fie în primejdie, dar încercă să nu lase să se vadă că era foarte speriată.

– Desigur, Roberto, este o ofertă grozavă.

Nicky se arătă foarte încântat, dar îi displăcu pălăria pe care i-o impuse instructorul. Acesta îi vorbea lui Nicky jumătate în engleză, jumătate în italiană și-i oferi un ponei care-i executa ascultător comenzile. Seara, când sosi Roberto,

Serena îi mulțumi din nou, iar Nicky nu mai conteni cu laudele la adresa poneiului pe care se antrena.

– Mă bucur că am reușit să-ți fac o plăcere, Serena, îi spuse el cu aceeași voce plăcută care pe ea o făcea să vibreze. Disperată, căută un subiect de discuție, pentru a întrerupe magia momentului.

– De ce nu te-ai căsătorit, Roberto? Chiar în timp ce vorbea, Serena deveni conștientă că făcuse o greșeală. Îi aruncă o privire grăbită, dar pe figura lui nu putea citi nimic.

– Nu-mi plac căsătoriile aranjate, Serena, vreau să-mi aleg singur partenera, nu-mi plac nevestele italiene tipice. Vreau pe cineva care să mă iubească pe mine, pentru ceea ce sunt, nu doar ca pe moștenitorul familiei Ercoli. Vreau ca soția mea să fie jumătatea mea în adevăratul sens al cuvântului. Așa că ai aflat de ce sunt încă necăsătorit. Desigur, am avut destule relații, dar continuu să-mi caut perechea.

– Înțeleg. Sper s-o găsești curând, Roberto.

El ridică din umeri, iar Serena speră din tot sufletul că el va avea o căsătorie adevărată, total opusă celei avute de fratele lui.

Mai trecură două săptămâni. În sfârșit, într-una din zile Roberto îi anunță că sosise momentul să

plece la casa de la vie, lucru care-l puse pe Nicky în situația să nu știe ce să aleagă: poneiul la care îi era greu să renunțe, sau dorința de a vedea via.

În sfârșit, el nu avu de ales și bagajele fură încărcate pentru a pleca înainte cu servitorii. Călătoria spre casa de la vie fu una plăcută, dar Serena părăsi, nu fără strângere de inimă, Casa Ercoli. Drumul spre casa de la vie urca permanent și după destule serpentine începură să se ivească măslinii înșirându-se de o parte și de cealaltă a drumului. După ei, Serena văzu culturile de vie.

– Mamă, uite, arată ca niște soldați! exclamă Nicky fericit.

Serena se uită în jur dar fără prea multă încântare căci după vizitele la lacul Garda sau la Verona ceea ce văzu acum nu-i făcu prea mare plăcere. Dar după vreo jumătate de oră situația se schimbă, arborii din împrejurimi se răreau, ramurile formând o uriașă și întunecată corolă în spatele lor, iar soarele se lăsă pâlpâind spre deal, unde cerul era de un albastru curat, fără nori. Drumeagul întortocheat coti pentru ultima oară și casa se dezvălui privirilor în toată splendoarea: era construită din granit local, cu acoperiș din plăci de

ardezie, cu ferestrele mari și late, la ambele etaje, cu un șir de lucarne deasupra acestora. Zidul estic era ascuns de mlădițe de viță albă și de trandafiri cățărători. De jur-împrejur se întindeau pajiști de iarbă măruntă, cu straturi de flori ornamentale, covorașe de narcise și șofran. Totuși, în ciuda atâtor frumuseți, priveliștile nu aveau nimic spectaculos. În fața lor se înșirau adăposturi, căruțe cu coviltir, camioane și alte echipamente gata să transporte roadele acelea nemaipomenite care așteptau să fie culese. Totul arăta ca o fabrică uriașă. Aceasta fu atmosfera până ajunseră la vila cu pereți cu stucatură care fusese de curând zugravită, cu verandă pe trei laturi, cu obloanele care nu lipseau nici unei case serioase din Italia. Dar aerul, ei bine, aerul era minunat, rece, proaspăt, cu parfum de viță de vie. Totul era spațios și cu proporții generoase; tavanele nu erau atât de înalte, așa încât aveai impresia că te afli într-un conac de țară, în căminul unei familii obișnuite, prietenos și nepretențios, iar Serena se simți dintr-o dată în largul ei, de parcă ar fi poposit acasă.

– Vino, micuțule, spuse Nonna și-l luă pe Nico în casa cu podelele proaspăt lăcuite, acoperite cu

covoare colorate. Nicky primi o cameră apropiată de a Serenei dar de data asta, el și Serena împărțeau baia cu Lucia și Roberto. Era destul de multă forfotă, se despacheta, se auzeau comenzi adresate servitorilor, iar afară lătrau câinii.

– Sunt câini de pază, Nico, numai noaptea sunt liberi.

– Nu este prea devreme pentru munca la vie, Roberto? Strugurii nu sunt copți.

– Nici măcar înfloriți nu sunt draga mea. Dar acum este multă treabă de făcut. Via trebuie tăiată, trebuie verificată să nu aibă filoxeră și să sperăm că nu va ploua până nu leagă florile.

– Pot fi de ajutor cu ceva? se oferi Serena.

– Sigur că da. Orice pereche de mâini este folositoare la legatul viei, mai ales. Dar tocmai când stăteau ei de vorbă se auzi un țipăt puternic și lătratul sălbatic al unui câine. Serena strigă îngrozită după ajutor. Țâșni afară și rămase câteva secunde căutând înnebunită cu privirea locul de unde venea acel țipăt. Îl identifică imediat, se auzise de după un pâlc de pomi și o luă la fugă într-acolo. Roberto ajunse la Nicky înaintea ei, strigând după ajutor, încercând să alunge câinele.

Serena nu va uita toată viața imaginea care îi apăru în fața ochilor. Nicky fusese culcat la pământ de un câine care părea uriaș, hainele îi erau sfâșiate, mâinile însângerate, și țipa îngrozit. Roberto trase câinele la o parte, moment în care ajunseră și niște muncitori ai fermei. Roberto luă băiatul în brațe și fugi cu el spre casă, solicitând ajutor dar și amenințându-l pe cel care dăduse drumul câinelui.

– Mamă, sună repede doctorul, spuse Roberto. El așeză pe o canapea băiatul care încă mai scâncea, apoi ceru apă caldă și bandaje. Cu mâinile tremurând Serena îl ajută, încercând să îmbărbăteze băiatul. Când sosi medicul familiei rănile băiatului fuseseră deja spălate și pansate, iar acesta îi făcu repede o injecție.

– Ești un băiat foarte curajos, Nico, acum odihnește-te puțin, îi spuse el.

Imediat ce adormi copilul, Roberto se năpusti afară să vadă cine dăduse drumul câinelui. După vreo jmătate de oră se întoarse și mai nedumerit decât plecase.

– Toți spun că acest câine a fost mereu legat în lanț.

– Cum pot face o astfel de afirmație? sări Serena, care nu-și revenise de pe urma șocului.

– Oamenii cu care am vorbit sunt la noi de mulți ani, nu m-ar minți nici unul dintre ei. Roberto văzu că Serena era încă speriată și nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea el. Ai încredere în mine Serena, n-o să las problema așa. Oricum, acest câine va fi trimis în altă parte, ca să nu mai existe probleme. Când se trezește Nico o să-l iau cu mine să facă cunoștință cu ceilalți câini de pază. Nu va mai fi nici un pericol dacă-l vor cunoaște. Serena se întoarse cu spatele, cu inima ca de plumb. Oare era o altă încercare de a lua viața fiului ei? Roberto fusese atunci cu ea, iar Lucia nu sosise încă. Din fericire, rănile nu erau profunde, dar băiatul era foarte speriat. El crezuse că acel câine era prietenos și se dusese să-l mângâie. Roberto veni din nou spre ea, o întoarse cu fața spre el și văzându-i figura speriată îi mângâie părul răvășit și o sărută pe frunte. Serena, deși încă șocată, simți aceiași fiori la atingerea lui. Dar cum putea fi atât de afectată de apropierea acestui bărbat care putea fi autorul atacului asupra fiului ei?

– Oh, Roberto, zise Serena, desprinzându-se din brațele lui, dorindu-și să nu fi simțit nevoia de a-i răspunde la sărut. Se simți vinovată de tot ce se întâmplase cu fiul ei. După ce se duse să verifice dacă Nicky dormea încă, Serena ieși pe verandă să dea frâu liber lacrimilor. Dar un zgomot ciudat îi atrase atenția spre tufișurile încărcate cu flori de hortensie, Serena își ținu respirația. Era un bărbat înalt și slab, care apărea pretutindeni de când sosise ea în Italia. Bărbatul dispăru imediat. Cu tâmplele zvâcnind, Serena se duse spre Roberto, în speranța că el o va lămuri.

– Roberto, de când am sosit în Italia sunt urmărită de un bărbat înalt și slab. Este cineva care face parte din personalul tău?

– Ai putea să mi-l arăți?

Serena încuviință, dar nu-i mai spuse de câte ori acest bărbat apăruse ca din senin și dispăruse tot așa.

– După ce despachetăm și totul intră în normal, aș vrea să vă duc să vedeți via. Tu călărești, Serena? Poate că te vei mai liniști atunci.

– Aș vrea să mă obișnuiesc cu calul, Roberto. Știi, la Londra nu prea am avut unde să învăț călăria.

– O să trimit pe cineva de la grajduri să-i spui când te poate duce să vezi calul și să faci un program. Poate că-ți va plăcea aici, Serena, spuse el atingându-i ușor mâna, astfel am avea răgazul necesar pentru a ne cunoaște mai bine. Serena își trase repede mâna, iar obrajii i se colorară ușor de indignare căci fiecare nerv al trupului ei reacționase la atingerea lui. Tocmai atunci, apăru Lucia, cerându-și scuze pentru întârziere.

– Nu-ți face probleme, Lucia, spuse Oriana Ercoli, apoi mai ceru mâncare pentru ultima sosită.

– Tot aici ești? întrebă Lucia ridicând ochii spre Serena. Nu trebuie să duci băiatul la școală?

– Nu te mai amesteca, Lucia, interveni domnul Ercoli cu brutalitate. Noi vrem ca Serena și Nico să stea aici, cu noi.

– Astfel o să-l răsfeți și va pierde și școala, insistă Lucia cu aceeași privire disprețuitoare.

– Îmi face plăcere să văd că te preocupă atât educația lui Nicky. Fii liniștită, i-am adus cărțile și va face lecțiile cu mine.

– Eu cred că micuțul învață tot timpul, interveni domnul Ercoli. Italiana lui se îmbunătățește,

la fel și engleza mea. Va avea cunoștințele necesare despre viile noastre, despre viața la țară. Se poate învăța destul și fără cărți.

– Cred că peste o săptămână sau două vom da o petrecere pentru ca prietenii noștri să-mi cunoască nora și nepotul, spuse și doamna Ercoli.

Toți aprobară fericiți, în afară de Lucia care împinse la o parte farfuria cu mâncarea neterminată și se ridică de la masă.

– Eu mă duc să-mi împachetez lucrurile. Vă las aici să vă aduceți prietenii să vă cunoască nora și nepotul.

Bătrânii se scuzară pentru ieșirea nepoliticoasă a fiicei lor.

A doua zi dimineață Serena și Nicky fură duși la grajduri unde omul de serviciu le arătă caii bine întreținuți, apoi o conduse spre Serena pe una dintre iepele aflate acolo, care avea o coamă castanie, mătăsoasă. Serena o îndrăgi imediat pe Contessa, apoi aleseră un ponei pentru Nicky. Începând din acea zi călăriră amândoi câte două ore.

– Te rog să mă duci la vinărie, Roberto, se rugă Serena văzând că nu era așa de ocupat.

– Cu multă plăcere, draga mea. Italia este cel mai mare producător de vinuri din lume, spuse Roberto cu mândrie. El le arătă cuvele în care vinul era pus la fermentat, presele hidraulice, mașinile care zdrobeau strugurii. Noi producem vinul numit Valpolicella, un vin roșu, ușor, un Soave alb și, desigur, Bardolino. Mai producem și un Chianti, dar numai pentru consumul nostru. Acum, să mergem la locul în care se face îmbutelierea vinului și se pun etichetele pe sticle.

Roberto remarcă interesul pe care-l manifesta Serena față de afacerea familiei lui, lucru pe care nici Lucia nici Gino nu-l făceau. Roberto privi cu dragoste fața ei cu trăsături frumoase și părul cu reflexe argintii. Serena ridică ochii spre el și întâlnindu-i privirea roși, simțind că picioarele încep să-i tremure.

Capitolul 8

– Am început să-l caut pe bărbatul acela misterios despre care mi-ai spus, Serena, o informă Roberto a doua zi la micul dejun.

– Și?

– Deocamdată, nimic. Dar nu-ți face probleme, draga mea, voi continua investigațiile, iar oamenii mei sunt avertizați acum. Dacă mai este pe aici, îl vom prinde imediat.

După-masă, Serena și Nicky se întâlniră cu Roberto la grajduri și porniră călare spre zona în care se făcea vinul. Roberto mergea înainte pe un armăsar negru, Nicky îl urma pe un ponei, iar Serena călărea iapa și se simțea bine, în siguranță. Porniră pe o cărare cam îngustă, cu copaci de o parte și de alta, aerul era proaspăt, cerul fără nori,

plimbarea lor anunțându-se foarte plăcută. Dar deodată, Serena văzu un braț care se întinse de undeva din tufișurile de pe marginea cărării. Apoi, îl văzu pe Nicky, care era în fața ei, cum se lasă cu putere pe gâtul poneiului care, speriat, o rupse la fugă, trecând de armăsarul lui Roberto, cu Nicky agățându-se disperat de coama lui. Serena începu să țipe speriată, iar Roberto care realizase între timp ce se întâmplase, urmărea de aproape poneiul speriat. Roberto reuși să calmeze animalul, ba chiar apucă frâiele dar chiar în acel moment calul lui se ridică pe picioarele din spate și-l trânti cu putere la pământ. Serena abia apucă să coboare de pe iapa ei, și ajunse lângă trupul lui inert.

– O, Doamne, ce să fac...

Roberto părea mort. Serena îngenunche, îi ridică încet capul de pe pământ și-l așeză cu grijă în poala ei. Roberto avea o rană destul de urâtă la frunte. Figura lui căpătase o paloare ciudată, ochii îi erau închiși, iar respirația greoaie. Și în momentul acela Serena știu că dacă se va întâmpla ceva rău cu Roberto, nici ea n-ar vrea să supraviețuiască. Nicky, cu un curaj nefiresc pentru

un copil de vârsta lui, ajunse din urmă calul lui Roberto și-l priponi de trunchiul unui copac. Apoi, reveni la poneiul lui și îl aduse la locul în care se afla Serena care continua să țină capul lui Roberto în brațe, incapabilă să facă ceva concret.

– Mamă, nu cumva... O, mamă, uite, sângerează...

Serena, pentru prima oară, nu auzea ce-i spunea fiul ei. Toată atenția și dragostea ei erau concentrate asupra bărbatului care sângera.

– Nicky, du-te... începu ea, apoi realiză ce spusese. Nu, nu te poți duce singur. Ce trebuia să facă? Nu putea risca să-l trimită singur pe Nicky spre casă după ajutor, nu cu acel bărbat periculos care era pe urmele lor. Era mai bine să plece, să ia și copilul cu ea, și să-l lase singur pe Roberto.

– Dă-mi pulovărul tău, Nicky. Serena puse pulovărul copilului sub capul lui Roberto. Cu multă tandrețe, îi sărută obrazul și plecă după ajutoare. Ar fi fost tentată să pornească în galop, dar nu putea să rișt e. Drumul i se păru fără sfârșit. Inima ei părea să se rupă de mila bărbatului pe care-l lăsase într-o stare critică. Când ajunse aproape de grajduri începu să strige după ajutor,

iar pe Nicky îl trimise la bunicii lui. Le ceru oamenilor de la grajduri să aducă o mașină de teren. Ajunseră la locul în care-l lăsase pe Roberto și văzu că el nu se mișca deloc. Sângele îi acoperise fața și-i murdărise cămașa albă. Respirația lui era tot greoaie, buzele albe. Oamenii îl ridicară cu grijă și-l puseră în mașină, cu capul în poala Serenei.

Părinții lui Roberto îi așteptau în fața casei, disperați.

– Ce se întâmplă, Serena? o întrebă Oriana Ercoli, disperată.

– L-a trântit calul, Nonna, dar să sperăm că se va face bine.

– Doctorul este pe drum, spuse domnul Ercoli, mult mai palid ca de obicei, continuând totuși să dea instrucțiuni oamenilor săi. Roberto nu dădea semne că-și va reveni prea curând.

Doctorul, care sosi după zece minute, îl examină pe Roberto și le spuse că acea contuzie era destul de gravă, dar că nu se putea face nimic. Trebuiau să aștepte câteva ore, pentru ca Roberto să-și revină.

– Mai rău este că nu putem aduce nici o asistentă să aibă grijă de fiul dumneavoastră, dar nu vă faceți probleme, își va reveni, este tânăr și puternic.

– O să-l veghem pe rând, Nonna, se oferi Serena. Eu o să stau noaptea, iar tu și Nonno în timpul zilei.

– Fii binecuvântată, Serena.

Lucia, care urmărea tot ce se întâmpla de la primul etaj al casei, spuse printre dinți:

– Îmi pare rău, Roberto, nu tu erai cel vizat.

Mai târziu, după ce-l culcă pe Nicky, Serena aranjă lucrurile încât să poată sta peste noapte cu Roberto. De data asta nu mai avea nici o îndoială, cineva încercase să-i facă rău lui Nicky. Serena își reaminti scena, cu acea mână de bărbat care se întinsese din tufișuri. Serena se gândi că dimineața va trebui să sune la poliție și să spună ce se întâmplase. Socrul ei insistase ca oamenii de pază să fie postați în jurul vilei. Acum Nicky va fi în siguranță, își spuse Serena. În momentul acela, Roberto se mișcă încet, apoi gemu.

– Roberto, dragul meu, deschide ochii, te rog, dragul meu, îl imploră Serena, cu ochii în lacrimi.

– Serena, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Roberto își duse mâna la pansamentul de la cap.

– O să-ți spun mâine, dragul meu, acum odihnește-te.

– Ce s-a întâmplat? Nicky este în siguranță?

– O, dragul meu, am crezut c-ai murit... ne-am speriat și n-am știut ce să facem. Dar Nicky este bine, doarme liniștit.

– Îmi amintesc că poneiul lui s-a cabrat la un moment dat și...

– Tu te-ai lovit la cap și ai zăcut inconștient de atunci.

– Serena, mi-e foarte sete.

Serena îi ridică încet capul și-i dădu să bea puțină apă.

– Cât este ceasul?

– Două, noaptea.

– Atunci, tu de ce mai stai aici? Roberto se ridică încet, sprijinindu-se apoi pe perne.

– Așteptam să-ți revii. Ne-ai speriat teribil, dragul meu.

– Nu mai simt nimic acum, în afara durerii de cap. Îmi amintesc că cineva mă ruga să nu mor, cineva ale cărui lacrimi îmi udau fața. Vino mai aproape, Serena. Este adevărat ce-mi amintesc eu?

Roberto întinse mâinile spre ea și o trase aproape. Serena îi simțea căldura trupului, iar gura lui găsi buzele ei. Roberto o sărută pasionat și în acel sărut, Serena se simți revenind la viață.

– O, Serena, iubita mea, nici nu știi cât te doresc! Vorbele lui, rostite atât în engleză cât și în italiană, o umplură de bucurie. Roberto, cel care o putea face să-și piardă mințile printr-o simplă atingere, o dorea. *Mia cara... mia adorata...* Cred că te-am iubit de cum te-am văzut...Dar cum puteam să-ți ofer dragostea mea, eram un alt bărbat din familia Ercoli.

– Știu, dragul meu, dar tu nu ești ca Gino.

Serena simțea săruturile lui. Trecuse atâta timp de când nu fusese iubită.Trupul ei reacționa la atingerile lui, tânjind după mângâierile lui. Îi atinse buzele, ochii, apoi îi sărută gâtul și-i mângâie pieptul puternic. Serena își lipi trupul de al lui și atingerea lui o făcu să capituleze într-un abandon pasionat. Serena nu-și amintea să mai fi avut vreodată asemenea senzații. Sărutările lui deveneau tot mai insistente.

– Te iubesc draga mea, șopti Roberto, vreau să fac dragoste cu tine, chiar acum.

– Și eu te doresc Roberto, îi șopti Serena.

Se abandonară senzațiilor iar Serena care simțea pentru prima oară ce însemna să facă dragoste cu un bărbat adevărat, fu cuprinsă de extaz.

– Acum, suntem o singură ființă, dragostea mea, îi șopti el.

Roberto continuă s-o țină în brațe, iar ea adormi astfel. Înainte de ivirea zorilor, Roberto se ridică și o așeză în fotoliul pe care ea stătuse, veghindu-l.

După micul dejun doctorul veni să-l vadă și-i recomandă să stea toată ziua în pat.

– Bună dimineața, iubita mea, îi spuse el când Serena veni în camera lui. Figura lui se lumină de plăcere la vederea ei, iar Serena roși, amintindu-și cele petrecute doar cu câteva ore înainte pe acel pat. Roberto întinse mâinile spre ea, iar ea fugi spre brațele lui, care o așteptau.

– Cum te simți în dimineața asta, dragul meu?

– Sunt cel mai fericit bărbat din toată Italia! murmură el. Ba nu, din toată lumea!

Și pentru un scurt moment, se simțiră de parcă ar fi fost singurii oameni de pe lume.

– Nu spune nimic familiei despre noi, Serena, deocamdată. Va trebui să discutăm mai întâi. Serena încuviință și se îndreptă spre camera de zi unde o găsi pe soacra ei.

– *Ciao*, Serena, *cara*, arăți foarte bine astăzi, spuse Oriana Ercoli, căci Serena radia de fericire, arăta ca o femeie îndrăgostită care se știe iubită.

– Mă simt foarte bine, murmură Serena, iar femeia mai în vârstă dădu din cap sperând că presupunerile ei erau adevărate.

– Eu întocmesc lista cu invitații pentru petrecerea de sâmbătă, vrei să mă ajuți și tu?

– Sigur că da, vreau însă să văd ce face Nicky.

Lucia se afla în camera lui Roberto, așteptând instrucțiunile lui pentru ziua respectivă.

– Stai jos, Lucia, vreau să-ți vorbesc. Figura ei păru dintr-o dată și mai dură ca de obicei.

Lucia, te-am auzit spunând „nu tu erai cel vizat". Ce înseamnă asta? Spune-mi, Lucia, de ce ai rostit aceste cuvinte? Atât de disperată erai ?

– Sigur c-am fost disperată. Cum puteam să fiu când te-am văzut zăcând acolo, plin de sânge?

– Dar despre bărbatul acela înalt care îi urmărește ca o umbră pe Nicky și Serena, ce poți să-mi spui?

Lucia nu mai scoase o vorbă. Apoi, dintr-o dată, izbucni:

– L-am plătit ca să-i sperie și să-i îndepărteze de aici.

– Cine este bărbatul ăsta, Lucia?

– Este fratele fetei care a murit în accident cu Gino.Voia să se răzbune și eu mi-am spus că

Serena și puștiul ăsta meritau o lecție. Dar acum sunt speriată, Roberto, tipul a început să mă amenințe și pe mine. Te rog să mă ierți, Roberto.

– Niciodată! răcni el. Vreau să-ți iei toate lucrurile și să pleci cât mai departe de aici. O să aranjez cu verii noștri de la Lisabona, să te lase să locuiești undeva într-una din casele lor și poate să-ți găsească un bărbat pe măsura răutății tale! Dacă nu-ți convine te poți duce la pușcărie, Lucia, împreună cu complicele tău.

– N-o să le spui bătrânilor?

– Nu, dar Serena trebuie să știe toate astea.

– Nu mă va ierta niciodată, suspină Lucia.

– Nu vreau să te mai văd aici decât după ce trece anul de doliu după Gino, ai înțeles?

– Roberto, te rog, îl imploră Lucia.

– Te înțeleg bine. Ai considerat că o moștenire împărțită în trei este mai mică decât una în doi. Acum, dispari din fața mea, Lucia.

Suspinând, Lucia se întoarse și părăsi încăperea. Mai târziu, tot în acea zi, Roberto îi spuse Serenei adevărul.

– Lucia? Cum a putut face asta?

Serena era la fel de șocată și dezgustată, dar Roberto o rugă s-o înțeleagă.

– Lucia îl adora pe Gino și cred că durerea pricinuită de moartea lui i-a afectat gândirea. Dar nu-ți face probleme, draga mea, am trimis-o departe de aici, pentru un an. Să nu-ți pară rău pentru ea, nu iubește decât banii. Roberto și Serena se alăturară bătrânilor Ercoli care se aflau în grădină. Nicky terminase ultimul joc și se dusese la culcare. Serena îl privi lung pe Roberto și pretinse că se duce și ea la culcare. La vreo douăzeci de minute după aceea Roberto fu și el cuprins subit de somn. Serena îl aștepta cuibărită în patul lui și făcură dragoste cu și mai multă pasiune. Roberto o privi nedumerit; această prințesă cu părul blond, care era o femeie foarte rece în aparență, se dovedea un adevărat vulcan de pasiune.

– Nu putem continua să ne ascundem, Roberto, dacă mă descoperă cineva aici în patul tău?

– Nu ne putem căsători iubita mea. Nu te pot face soția mea, încă un an, cel puțin. De dragul părinților mei și al lui Gino trebuie să așteptăm încă un an. Roberto sărută cu afecțiune umărul femeii adorate. Dar tu trebuie să fii aici cu mine, zilnic, Serena. Nu va fi ușor, iubita mea, dar cu

răbdare și dragoste putem depăși toate problemele. Roberto îi spuse cum vor face.Vor petrece jumătate de an în Italia și restul la Londra. În curând Nico va fi destul de mare pentru a merge la o școală cu internat. Observând că Serena făcuse o figură disperată, el reveni: bine, la una cu program săptămânal. Lettie poate avea grijă de el. Toate vacanțele le va petrece aici, zborul durează doar două ore și jumătate. Astfel vom profita de tot ceea ce este mai bun din cele două lumi. Părinții mei au îmbătrânit deja. Nico va crește și el și va trebui să știe totul despre cultivarea viței, despre vinuri, va trebui să-mi ia locul în firmă. Eu voi călători mult și te voi lua peste tot cu mine. Dar Roberto nu-i spuse că ar fi vrut ca Lettie să stea cu ei, chiar și atunci când vor avea proprii lor copii, băieți ca Nico și o fetiță care să semene cu Serena. Roberto știa că nu va fi ușor, dar mulți oameni reușesc să-și păstreze familiile chiar călătorind mult și având mai multe case.

– Mă gândeam să le spunem doar părinților mei și lui Lettie, poate și lui Walter. Oricum, trebuie să fiu mereu alături de Nicky, îi spuse Serena. Chiar și când suntem aici.

– M-am gândit la asta, draga mea. O să pun să se facă o ușă între camerele noastre și cea a lui Nico.

–O să-i scriu lui Lettie să-i spun vestea cea mare, știu c-o să se bucure pentru mine.

Dar a doua zi Serena primi o scrisoare de la Lettie.

– Sunt vești bune, draga mea? întrebă Roberto curios.

– Foarte bune, Lettie se mărită cu șeful meu, Walter. Mă bucur mult pentru amândoi, sunt niște oameni extraordinari. Și au fost foarte mult timp singuri... Și ei vor avea două case, ca și noi. Serena îl privi cu o figură plină de încântare, pentru că cei doi oameni dragi din viața ei își găsiseră fericirea împreună. Trebuie s-o sun pe Lettie să-i spun veștile despre noi.

Dar pregătirile pentru petrecerea organizată în cinstea Serenei și a lui Nico erau în toi. Becuri frumos colorate erau întinse în toți copacii. Mesele și banchetele erau deja instalate. Butoaiele cu vin fuseseră cu grijă alese. Serena făcu o vizită la Verona pentru a-și alege o rochie și petrecu o dimineață întreagă prin cele mai bune magazine, fiindu-i greu să se decidă. În cele din urmă se opri la o rochie neagră cu bretele

argintii, care-i expuneau umerii frumos bronzați. Găsi și o pereche de sandale cu barete tot argintii.

Nici nu apucă bine să îmbrace rochia, că Roberto intră în camera ei și rămase uluit.

– Vei fi cea mai frumoasă, draga mea, voi fi foarte mândru de tine.

– Și tu arăți foarte bine, Roberto, recunoscu Serena. Roberto îmbrăcase un costum de seară cu o cămașă albă care-i punea în evidență tenul măsliniu. Formau un cuplu foarte reușit.

– Vino, iubita mea, acum avem timp să le spunem părinților despre noi.

Serena, cu inima bătând, urmări cum Roberto le anunță celor doi bătrâni că în termen de un an se va căsători cu Serena. Nicky urmărea scena cu multă uimire.

– Deci tu vei fi tatăl meu?

– Exact, Nico, te bucură vestea asta?

– Da! da! exclamă puștiul aruncându-se în brațele lui Roberto.

Serena îl urmări cu ochii umezi cum fugi la joacă alături de ceilalți copii și știu că va fi fericit

de noua lor viață. Cuplurile începură dansul pentru ca apoi să facă pauză doar pentru a bea din minunatele vinuri ale familiei Ercoli.

– Am uitat să-ți spun că poliția l-a capturat pe bărbatul care ți-a provocat atâtea probleme, Serena, așa că poți fi liniștită în privința lui Nico.

Dar nu-l găsiră nici după două ore de căutare. Serena își închipui că omul acela misterios reușise să pună mâna pe copil înainte de a fi capturat de poliție. În cele din urmă unul dintre muncitori apăru ducându-l în brațe pe Nico, adormit. Unul dintre copiii cu care se jucase îl încuiase într-un șopron și plecase cu părinții lui, uitându-l acolo pe Nico.

– Dar cheia nu trebuia să fie în ușă, spuse Roberto, supărat că ordinele lui nu fuseseră ascultate.

Trecuse un an iar casa Ercoli se afla în sărbătoare, căci se celebra căsătoria lui Roberto și a Serenei. Mesele lungi erau întinse pe pajiștea casei, acoperite cu fețe de masă de damasc alb cu modele stilizate de viță de vie. Totul strălucea în lumina soarelui, argintăria, cristalele. Serena și Roberto se aflau sub o boltă de viță care purta bla-

zonul familiei Ercoli și primeau felicitările tuturor celor adunați acolo. Serena nu fusese niciodată atât de frumoasă. Se îmbrăcase într-o rochie lungă de culoarea caisei, din organdi, cu trandafiri în păr. Alături de ea, Roberto, frumos și înalt, părea extrem de fericit, îmbrăcat într-un costum gri-deschis și cămașă albastră. Domnul și doamna Tunnicliffe, Lettie și Walter, sosiseră cu părinții Serenei. Matthew Jamison se afla la brațul unei scoțiene care îi sorbea fiecare cuvânt. Maria Donatti avea un chipeș italian alături de ea. Iar micului Nico îi ajunsese de câte ori i se subliniase cât de mult crescuse într-un an!

– *Congratulazione*, Roberto, acum poți să-ți spun tată! zise el întinzându-și mâna mică spre Roberto.

Solemn, Roberto îi întinse mâna și, cu dragoste în priviri, îi spuse:

– Iar eu de acum te voi considera fiul meu, Nico.

Sfârșit